

کتابخانه
سید شهاب الدین
اسلامی

۱۱۳۳

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: الحجة على منكري الحجة

مؤلف: حافظ علی بن ابی حمزة

مترجم

موضوع

شماره قفسه ۱۱۳۳

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
تبریز

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۸۹۴۷۹

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۱۱۳۲۳

۱۱۳۶۳

۱۹۴۷۶

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22

بسم الله الرحمن الرحيم و به نستعين

نظم لای تصایده و سپاس، و تقدیر از اید و محبت
صافی را سز که پست القصیده بر این ذات انسانی
مطهر از دیوان کمال اوست، و وقف رفیع کو اکبر صریح
آسمانی صنوعی از جوایز و امرب و افصال او، و جلیع
کلامه عن مدام ارباب البیدایع، و علت بر این نظم
عن افهام اصحاب الصنیع، و نشر و اهر الفاظ خنده
اساس و نشر در معانی پاکیزه اساس، و نعت شای
شاید که کلام بر این نظم **انا افصح طوای نشان**
بیان اوست، و بیان بجز اشطام **علیها الشو**
یسنی لم با وجود کمال مرتبه شعر از علو شان او، و علی
علیه و آله، و افصح ارباب الوجود، و اثر و افصح الکشف
و الشهود، خصوصاً علی ائمه المعصومین **الکرام** و علیهم
السلام، و یوم الموعود **و بعد** برای فضیلت آری اهل

و غیر نیزه و اتقان صنایع نوین و کهن، پوشیده نخواهد بود،
که تخییر و تخییرات و مرام عیش و سرور حافظ علی بن ابی
المختار معینی، همیشه از بادی اوقات رشد و تخییر و تخییرات
که بدست صنعت جوهر بر این در رشته های نظم آورد، و طفل
صفت خاطر را بدین از شد اید ایام آسوده دارد
تا آنکه درین دلا که فراسان بکله روز عالم در روزگار
عالمیان ازین قدم نو اکبر طوفان حضرت شاه
دین پناه، فلک قدر ستاره سپاه، و نظم مناظم دنیا و دین
کاشف حقایق اسرار حقین، و محمل شین قافله **اغایر**
سرمین صادق **اغایر** و لیکن ولایت نشان نبوت
نسب، مهدی پان جف و جب، و شاموار میرا و جواد
مستشین از دیوان علم و اجتهاد، مالک رقاب سلطانین
زین و زمان، صاحب تخییر قایلیم امن و امان، السلطان
الهادی الکامل، و الملك العادل العالم **ابو المظفر**

سلطان شاه اسماعیل بن حسین الصفوی

خدا تعالی ملکه بالتقریر القوم و النطق القوی که عالم نظم
قلم زد و کج کلک بجزا را دوست و نظم عالم در رشته
کشیده از تیغ جواهر نثار داد و شک گلزار ارم بلکه بخت
برین فرم گشت در خاطر شکسته گشت که قلم خسته از تیغ
که سابقا در زمان پادشاه دلی نعمت سلطنت بنوعین
حسین میرزا روح الله تعالی روضه در تیغ قصیده اعلی
خواج جمال الدین حکمان سادگی طاب ثراه قدیمی بنام
و بفضل صانع چون توفیق ایراد صنعتی چند افزود بر
قصیده داده تا نیا قصیده پسندیده بر صحنه ایام
بلکه بر قصیده سابق نیز صنعتی چند این دولت ابروی
بنوایر الله الحمد و المنة که قاید توفیق خان باره طبع
گرفته بر حد مراد کشید و کیت خوش فرام قسیم
این وادی نموده بنعل مقصود رسید امید آنکه از کمال

در قلم

و مجلس شربت نشان نواب کامران اعلی حضرت سلیمان نشان
که لای لایم امست عبارت از کوه طالع مسعود اینست چون
مهر سپهر دولت و اقبال روشنی افزو ز دیده دل و جان
در ویش ان بطراعت را اتمام منظور کرد و ناطقش از خوا
مواید انعام بهره در مهور و ماد لک علی الله بعزرائه و کرم
زنی این قطعه موزون گلشن ده که در وصف شاه آن خوب
بنیاب زینتش آراست کلام و فی توشیح مصرعهای اولی
شاه عالم شهریار ملک و ملت و خرد و الی نسب الاحب تعالی
کی سریر کاگیر و جم جاب کامیاب و قهرمان کامران و شهریار گلزار
در یار جیحون در درج آسمان کوه اوج تحمل آسمان آفتاب
دور و بر سپهر دین شاه با معده و آفتاب اوج نعمت سایه روزگار
بدوام از شهر یاری با دینام مستدام از بختیاری با دینام
که این قطعه اعلی که گفتم و بگویند شهنشاه معلا
بطور نظم و اسلوب صنایع و توشیح بین مصرعهای اولی

هر تو باد تا اندر شوکت آید **دست و تخت هر دو**
 ای شاه گزینم حاکم جهانم **خبر و خط کرم و ای ملک**
 در خور تاج ملطنت سرورانی **داد و عطا و صفت صند**
 ز تو صورت بگفت تو گوی **دست و تخت تو**
 تا بود آسمان با تا بود جهان **دولت جاودان با**
 و گزینم **درباری ملک** بدو بجز آمده **دیرست**
 بود در تو **عمرهای اول** **نوشته بی الف از روی**
 شهره ملک تو در دورست **شهر و محدوده**
 ملک تو منصوره چرخ فلک **ملک تو** **معموره روی زمین**
 خردی ملک تو **دو شکوه** **سرورین پرور**
 جیش تو شد **دشمن و طغیان** **جیش تو**
 ز بهر ملت سر ملک و ملوک **در خور دولت**
 بهر تو خشت شده ملک **مصلحت** **به تو دولت**
 بنده مشهور تو قیصر بروم **پرو و دستور**

بود تو ریزد **دشمن گزینم** **دست تو**
 گم شده در زبانت تو **تو ظلم** **گم شده در گردش عدل**
 در کف تدبیر تو **تقسیم ملک** **در دل پرور**
نایز و چین ابیات **که در صبح شمشیر**
شدت از خورشیدهای **بهره اوردند**
 حاکم ملک داد و عادل **دور دور**
 ماهر و کامل و مکمل **عصره** **مورد و دار**
 سرور ملک **مملکت علم** **علم و وره**
 رسم و اطوار او **مذازل** **کار و کردار**
 علم او کرده **دشمن را** **حکم او کرده**
 اندام او **دشمن را** **آمده در**
 مهر او **دشمن را** **مهر او**
 علم او **دشمن را** **داد و داد**
 دار و الهام **گاه داد و داد**

ششم بر تو کوه زار و کوه دلم ز مهر تو چاره جان رخسار

ه حیثه من جای تو حاضر شدم تراب دلم که چنیت استحضات
رسید جان طلب از کفایت که چهره ای سرور تو پیش که گویم این را

بج جان و دل بردی و کردی زار و کوه دلم
و ده چه سازم چاره جان در دلم که گویم این را

ی یقین که تو من سابقه خیز غمور ایست که حرف می زار و بار
از آنکه کشته خواب زار و کوه دلم که گویم این را

فرا بخت تو من سابقه کشته خواب زار و کوه دلم
فرا بخت تو من سابقه کشته خواب زار و کوه دلم

ر روی اگر بوی تان بر دلم و دلم شراب و لب جام رخسار
م مر و کپی تو بوم بر دلم و دلم شراب و لب جام رخسار

ل لب تو بر دلم جان زخمه افکند و فغان که بر ارادت تو خیم کار
ا ایسر دردم و در غم دلم زخمه افکند و فغان که بر ارادت تو خیم کار

م مراوان که ز خیم تو جیم زار و کوه دلم
کی توان

که کی توان من ترک می پرستی که سر زباده کشتی برینا و فغان که
و فغانست میل من و کار و حال غل و قدرت تراز روی جاسیل و فغان که

م مراست جام می و می کشتی و دلم که زار و کوه دلم
م مراست جام می و می کشتی و دلم که زار و کوه دلم

م س سرب نیارم از می اگر می کشتی مرا
ل تقای و دست تراب و ارکیتا و دلاشتن نشا ططافانست

ت ترا کشت جام و تراب و دلم که زار و کوه دلم
ت ترا کشت جام و تراب و دلم که زار و کوه دلم

ن نشان نشا ططافانست و تراب و دلم که زار و کوه دلم
ا اگر نمی تو شدم دل کشته جان و دلم که زار و کوه دلم

ن کرده پی تو زار و کوه دلم که زار و کوه دلم
ن کرده پی تو زار و کوه دلم که زار و کوه دلم

ک کشته خای زار و کوه دلم که زار و کوه دلم
ک کشته خای زار و کوه دلم که زار و کوه دلم

کی توان

از آنکه زارم و کرد در رخ من **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

هر دم ز دردت که در غم زرد **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

لقا که بی زارم از غم **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

بوی عارض دلجیت از جان شده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

بوی عارض دلجیت از جان شده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

عجب که در دل خون نشسته **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ای از تو خیزن کشته و در **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ایای که جهان جوده غمی **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

دور من دیدم شکسته چون فوج دلدار کل **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

دوره چه کنم ز شکسته در بوستان خار کل **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

ممنوعیت و زارم از غم **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

چیز نیست غیر خیال تو در دم و یار **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

نظر علی شکر است زنده **نغمه** نغمه هر دم ازین دیر

هزار و هشتاد و پنج سال از بنیاد شهر بخارا
تو از تو فاکر کنی نظر بکمال زار می

موسیٰ کیوں خط کشیں بنائی گئی تھیں؟
 قلم کی شکل کیوں بنائی گئی تھی؟
 قلم کی شکل کیوں بنائی گئی تھی؟
 قلم کی شکل کیوں بنائی گئی تھی؟

३७१

و دولت شایسته با تو ای دلدار
و دولت حیات پی تو کل رخسار

در روی چنانکه درت از راه ادب سوره ملک
و درج تو خور و عفا یافته خورشید فلک

و در غرض شکست زلف او که می توانست
 شد م ز روی دقت چشم او را که
 هوای زلف سیمای معبود را که
 زشت زلاله که در خط زلف او
 موی روی تو را هست لاله زلف خست

ای در دل آرزوه زودت آفرین
طوبی قلب تو باشد که در
بپرسته غم من کن قطع نظر
چیت بخت غم من کن
کجاست که مریدان ز غم
اکرمست حال بری بگوید
رخ تو بر زخم من
دور صافی نظر و دیر

مکتبہ

چو آید به شمع کینه شب ۵ نهاده بر بنیم زرد الیام چار
 تا شمع غم زدم بجان بود غم ۵ تعیست درین چار خون و درت
 چو آیم تو فروغ خون چو بار ۵ مرگ اهل ای از زینت و چو

در آرد و شب هر شب در دم بپوش
در آرد و شب هر شب در دم بپوش

م مراد دیرمه مراصل از رشت رسیدم زو صلات کلام دل شوار
 ل لقانونی و بری زین کلام دل شوار
 د دبان ملک تو ادرش رخت نموده حیات کجای سحر
 ای رخت از کل داده نشتم
 وصل تو لیکن آمده جانم
 رسیدم زخم جانی مرا جانم از آنکه تیر تو دل شسته تو
 و دگر زخمی که هر زمان صفا هزار بار زخم کندت پیراره
 ر رفت زخم و صفا تو یکسره لب زین لطافت تو که زانو
 جان کشیدن من در صفا تو که از آنست زخمی مرا بخوریدم
 اگر چه بدلی لیکن من جانم مرا پیش زخم و صفا بود اسبابم
 رفت زخم یکسره صفا می من جانم
 نیست رخت اعتقاد نیست خواب را وفا
 ح حیات زده تن کشیده رخت لب که آفت جان نیست در کشاید
 تن جان و حیات کن ترانوا که یکسره است بجای ابدان

در این ملک تو ادرش رخت نموده حیات کجای سحر
 ای رخت از کل داده نشتم
 وصل تو لیکن آمده جانم

شکار

ش شکاریت بود ای نازنین تو که کشیدم بیدان کنی ز شکار
 اگر چه بوی کم کشیدیت از دل منت زجرم تو در آزار
 ک کشم کن ای نازنین بر من جانم
 ک کشم که نیکی می سازد تو
 م مری چه شود سازم بیهال از ناز کنی جلوه بگشت و آرا
 که کبی با کز از روی لطیف و زلف و خفا می و سوی ما که زنجیر
 م مری چه شود که با کز
 اگر از گری سویا گذری
 و وصل لعل لب از دم غبار زد رخ تو چه شود که بر دزدی
 کشیدم از زین تن تو جگر لیکن عجب نیست که کردی از دلم
 بگاه وصل تو بر دیده می کشم از آنکه با تو دم در نظر کشم
 ای سر فاطمه من وصل با ریح خوا طرب فرات حیات و اقطا
 و وصل آن لب جان زانو قرون بخنده غمخیز تو ای ش
 لعل لب که باد ابرو فراموشه

در این ملک تو ادرش رخت نموده حیات کجای سحر
 ای رخت از کل داده نشتم
 وصل تو لیکن آمده جانم

شکار

بلج ده چه شود که بس زنده مرا بخند
نه جانی شوم تو ام ز کرده مرا
ت تو کرده شام و آرد تیره چون
نه چیده دل دبان داشتم
م مرا دیت بشام فخر تو را
که دل دبان شد ز غمت زار و زبون

از چه سبب دیده بود خفته بخون
ل لطافت خفته برده آب روی
ا اگر نه ز غمت صحت زلفه
ما سپیدم بجرام از شفا
م نم بوی تو دل خونی
از آنکه جان ز غمت بر خفته

خدا تو با من خوی خط تو با کل نو
ت تو تانی طوی کفت تو حامل ساغ

ن نی شوم ز عای تو یک ای زاهر
ا اسیرم شده تن که دوی باز
ت تو دای از دلوئی شان
داده دقت از دلوئی نش

رویی تو کرده خط خوی عیان
دلم خورن تم از فکر و دم شده
ای ای که یک نیکو است ده دیو
ر رسید یک سر شک و در آن کد
دی که لب سخن برکت می آید
ا ای که در کتب کرده کام می بین
روای دگر زبان که چیت و در
رمیده زمین و دل شد از دوا

ت قنقشیشیت
ت قنقشیشیت

ب بدولت شد برستان هر تازه تو
ولایت شد کل از از تو در و

جنب تو بجز باست لشکر ار
از کل

رو است نایب تخت ترا بزی
تر است خوش نصیب آسمان
وقارت آمده دولت نشان
تر است تخت سعادت کمان

رسیده از هزاران هزار
جهان خورید بر شری از
دهد زمان ز شرف تاج و تاج
ولی جوق ده و نه ساز و ساز

ایب تخت تر فیض شرف

خوش نصیب است تخت بیان

که کدام دل که گشت از خوشی
ایر زیت که جهان تو غیر
از زینت و مهرت چو و میر
نهاده روی روی دشت و چاه

دولت خوش باد از جهان بی پای

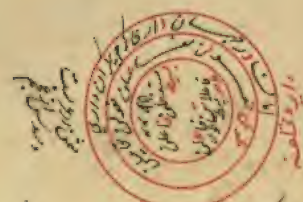

در

دیت از تو امان دیده جهان
تو کرده از ده جهان رعایت

بخت از تو بکران رسد کوفه
امید و در بوی در صفای

امان در جهان داری یا کم بکران داری

در رسیده هر روز کون تو کرده
بکران تو خورشید و ماه و لیل
دیار و ملک ترا شد طبع و جان
دلی دور ترا شد غلام و دهر

مهر ترا شد طبع و جان

در

توی
دعا تو داری داد از دست
درست بدولت و اقبال بر او

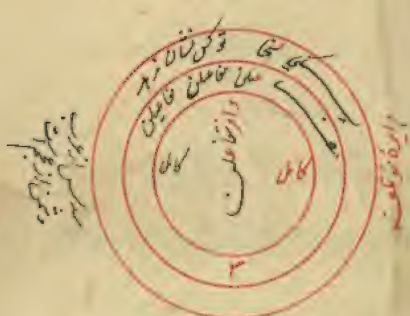
و وفاء آری از بخت و دولت

از اعتدال اساس تو دارا
از اعتبار بر او دیده
م نهایت دم تو نیست
سرشان تو با کرده
ز دسرا اعدا بدم تیغ شاه

ایا شکی که برب و شاکه
درانسان ندم از کجای
یکای بسا شای تو کس نشانی
نماید

ز نه بر خیم بلا تو چه سر جای
از آنکه آمد اولی لهم عذاب
ش شود بیا و ز سب مراد و دور
نهاد هر که قدم در سب طریقی
همین کرده بر اعدای دین
بلی عذاب همین است لایق

بلا بوده تهرت بر اعدای دین
ولکای نسرین عذاب همین
ر کس در نفس و صورت
بجو داری می بالشی و الا
ایا قیاس که آمده ذات و ظن
از آن بخلق تو و از خلق را

رأسدوم

دور و فتح بود و عکرا که تفرغه بود بهر می لشکر تور و افغان
 (نور اسلام و دین فیض شمع و طغیانی) دور و فتح

از این ترابادین و دولت است و بابت تفرار
دوین بقیالت مصاحب دولت با نجات یار

عصر يوم السبت ٩ شهر رمضان المبارك سنة

بارکس و افق ۴۵۰ احمدیہ نمبر

صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و انتم و منام

را در کمان صفا نهاده

من طرازق الحمران

12

[illegible]

بر دی باغ و گلستان چرخ افشانت **لوای جو درین**
 کشیده سر بنگ **بنای ظلم ز عدلش بجاگ یکسانست**
 پس مقدم او شد هر چنان **تور که در شک روضه خرو**
 ریاض رضوانست **بگلشن طربش تا نظر نوازند**
 حاسدا و غیبه چو بیکانست **نموده در نظرش چو شمع**
 در فانوس **هر آن دقیقه که در دل ز دیده پنهانست**
 کند ز حکمت خود کل مشکلات **آن که پیش طاعت او ضل**
 مشکل آنست **شما یلش توان گفت از برای یک کج**
 وصف کنم صد هزار چندانست **و عای او نه عین و رو**
 بنده جانیت **بجان دعاش کند هر که در مش جانست**
 منظور و مخطا کرد **اللهم ملک بطقتک الیم و فضلک الیم**
 تا زرق و زمعالم معدله **مقدم پرشیده نماند که حرف**
 لغت خوب پست و هشت حرفت **و هشت حرف از برای**
 و نس نیامده **آنان را در این چنین نظم کرده اند**
 لکن **در این**

هشت حرفت **اگر اندر فارسی ناید بدید** **تا نیا موزی بنی**
 ازین معنی معاف **بشنو ازین تا که است الحروف**
 یا دیگر **تا و خا و طا و ظا و صا و ضا و عین و قاف**
 و در لغت فرس چهار حرفت **که در کلام عرب نیامده و آن**
پ و چ و ج و ک **و کاف است که هر یک را یکصد و سی و**
 شکل آن سه شطری **نماید پس بای لغات فرس پست**
 چهار حرفت باشد **چون پست حرف شترکت میان هر دو**
 را ساد را مثل بریت باب **که در این دو هر یک از آن چهار حرف**
 که مخصوص است **بلوغ فرس در باب جی که شایسته است و قوم**
 ساخت **ملاک را که از خصوصیات لغت فرس است در باب**
 که مشترک بین **اللعین ایراد نمود علی بن النعمان**
مع الالف **آساده میست یکی دهان دره برنجی خیزد**
 و آن از طالات و علق خواب و کالی و غلت **بهر خفا که بر آید**
نظم **چنان نمود با دوش ماه نو دیدار** **چو ماه نو که کند**

گاه خواب خوش آید و دیگر مانند شکل باشد چنانکه گویند
 شیر آید و آنچه بدین مانند شهیدی گویند **نظم** عذوبی او شود
 روبا بد دل و چو شیر آید خرامد او پیدان **ادب**
 و کلفت از اندوختن که آن شکفت باشد بریان بهوی آید
 و آید هر دو شیر ز دست و زنده و زنده و کتارت از **نظم**
 ابراهیم ۳ آواز باشد که بشنوند باشند عذری گویند
 ماه و غور شد کوهان فلک آتش و آب و خاک و باد و صبا
 همه جسد بجان تواند ماندانیم و بشنوم آواز و هزار سال
 بدین اعتبار هر زار او گویند آتش باشد آتش بدین معنیست
 یکی شاد و بود شاد گویند **نظم** کسی که در آب است آب آید است
 از آب ارجو آتش تر شد و درست و دیگر بعضی گستانی است
 چون یکی با یکی کشند شود لاسی گویند **نظم** محبت می آید می
 کوتا سعادست شوم آتش از آواز و از در آید معرفت و قی
 شوی محض اعدا کن عذوب و جوی چو آتش در آید که هرگز

دی و زنده و زدل اعدا آید و معنیست یکی معنی زیر آید و دیگری
 معنی از بر آن آمد عذری گویند **نظم** غلبه ارجو میوم است از
 از گوشت بریاید و های ابراجارک شد که تو تشنه خواهی شد
معنی حرف الف الف معنی طبع باشد **الف** فیض از خود
 به آید آب **نظم** جزیره را گویند که در میان دو آب است
 شده باشد عذری گویند **نظم** قی چند از آن موج دریا است
 رسیدند زدیکی آب خفت **نظم** و آفتاب تیج بر کشید
الف پرده ملکوت را گویند **الف** زکال است و زکال
 زبان در ری است و بنا ز غمی خوانند و از بجان زوال گویند
 و حال آفتاب مشهور است و زدی گویند **نظم** هر آنکه که بر زدی
 آید هر دو یکی بر آن نیست زانکه که **معنی حرف الج** الج
 آن خاک را گویند که نشان گاه تیر است عذری گویند **نظم**
 چنان تر زدی که زدی **نظم** هر آنکه که با آن گاه که او که زدی آید
 قدر و قیمت و زجای باشد شاد گویند **نظم** دو بار زدی زانکه که

معنی حرف الف

آن پر غرور بود **آن** غلاب باشد **آن** قلابی بود آیین
 که نقایع آن بر هر چوب بندد و جان بخت در خندان اندازد
 پیرو آن آرد و بعضی گفته اند چو هست آنی بر همان که مردار وقت
 کارزار چو بخت بخشد خود کند عفر که **آن** چو شمشیر آید
 بکج کشید و کشیش را **آن** بکشد بود **آن** چو بختی می باشد
 و مخالف و چهار طبع را برین سبب خشنی گویند که هر چهار
 ضد یکدیگرند تا گویند که هر یکی نیزه شد بر یکی چهار یکی کشت
 بود و کار **آن** چو بختی می خد است **آن** چو او را بکشد چو آید
 بند آسمان از برش بر کشید و از او آید **آن** چو بختی
 که هر که در دست چندین **آن** چو اسبابی بستر و بزرگ گویند
 بود که بکشت و باز و هر چه در دم بود بر کند و آن عصب و فکند
آن چو خفتن بود **آن** چو میلغ دشمن که دشمن کی **آن** چو او آن
 دوست از غرور اندکی **آن** چو نوبان او **آن** چو بیانی **آن** چو دوست
آن چو می کشید **آن** چو بخت که دست به میان ساعد و بازو

آن چو بختی بود **آن** چو بختی بود **آن** چو بختی بود
 می خوام آمده و بر خرد شدن میوه را نیز گویند **آن** چو
 و **آن** چو هر دو قول را گویند و آن آبی به غلیظ که بر رفته
 خشک شده بهر دانه از بازی **آن** چو میوه گویند و حال آنچو میگویند
 کنی گویند **آن** چو استی چو چشم حوری و نام **آن** چو بختی
 بخت بهر **آن** چو **آن** چو میوه گویند و **آن** چو خست
 بود **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی
آن چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی
 معیت **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی
 ندانی زبان **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی
 معی **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی
 فراز آرد و گویند کون سیم و زر الوه نام کوه عظمت **آن** چو
 آید **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی **آن** چو بختی
 که پند اینست که چندیست و این مادون عشره باشد

آنکه در وقت بود آتش آسمان یعنی حلقه
 و سرمای باشد که مردم را بجم حلاکت بود آتش میان در کس
 بنیادها برهن بود یعنی جفت کردن و بر در را بجهت با یکدیگر
 شایو گوید **نظم** بر آتش هر دو آغاز کرد بدی گفت و بیکدیگر
 راز کرد آتش شهریت در راه را از آتش او آتش نام بردی بود
 که در آتش او را بعد از آتش که پیش دی بشن عذر آتش رفت
 و چشم او را بکند عفری گوید **نظم** برون جت عذر آتش رفت
 بر دست و از پیش چشم بکند آتش آتش بود او با شلفند و
 آتش آتش پرست آتش کنار آتش هم بران معیت
مع العین آروغ با معده باشد که از کلو بر آید آتش
 نوری باشد که از قول دفعی کسی در دل کسی پیدا شده باشد آتش
 آنچه از درخت خنیا بر آید آتش قدر و قیست آتش آتش باشد
 عفری گوید **نظم** چو آتش بر آید آتش آتش آتش آتش آتش
آتش قدر و مقدار بود یعنی اندک از چیزی که ی گوید **نظم**

آتش

آنکه در وقت بود آتش آسمان یعنی حلقه
 و سرمای باشد که مردم را بجم حلاکت بود آتش میان در کس
 بنیادها برهن بود یعنی جفت کردن و بر در را بجهت با یکدیگر
 شایو گوید **نظم** بر آتش هر دو آغاز کرد بدی گفت و بیکدیگر
 راز کرد آتش شهریت در راه را از آتش او آتش نام بردی بود
 که در آتش او را بعد از آتش که پیش دی بشن عذر آتش رفت
 و چشم او را بکند عفری گوید **نظم** برون جت عذر آتش رفت
 بر دست و از پیش چشم بکند آتش آتش بود او با شلفند و
 آتش آتش پرست آتش کنار آتش هم بران معیت
مع العین آروغ با معده باشد که از کلو بر آید آتش
 نوری باشد که از قول دفعی کسی در دل کسی پیدا شده باشد آتش
 آنچه از درخت خنیا بر آید آتش قدر و قیست آتش آتش باشد
 عفری گوید **نظم** چو آتش بر آید آتش آتش آتش آتش آتش
آتش قدر و مقدار بود یعنی اندک از چیزی که ی گوید **نظم**

انگر نماندست برین کوانی **از کیم نماندست برین کوانی**
از دوش بر دوش است خواه از آفتاب و ماه و خواه از آتش
آتش و کیمی که مجهول و نامرشد **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
که بزرگ نشان چنان بوده شود که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
برو که دیده و از رنگ او از کیم نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
او کیم نماندست در کف ریخته شود که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
شود **پیش از کیم نماندست برین کوانی** بر دل من نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
از اصف و خواند و زن آغایان نام آنکس که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
نیز آنکس فلان کار که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی** در دوش و دایم نماندست
سوی عذاب و بلا چون میکی **پیش از کیم نماندست برین کوانی** چنان روی باشد در چشم
در بار و افتد و از آنکه پیشانی و که او بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
پیش از کیم نماندست برین کوانی **پیش از کیم نماندست برین کوانی** که از کیم نماندست
از کیم نماندست حاکم ملکی را که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی** که از کیم نماندست
نیز باشد **پیش از کیم نماندست برین کوانی** درخت پیر و کیم نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**

در ملک چنان و شر آن نیز بصورت آری باشد و هر کس که آن
بر کند در حال برود و از آن پیر و جی الصنم و مردم که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
عجده که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی** چنان شده چنان چو در بار و
نیز قبل روی چنان برشته مردم **پیش از کیم نماندست برین کوانی** از کیم نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
و دوش و جی نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی** در دوش و جی نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
رو و زو شب چنان نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی** از کیم نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
از کیم نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی** در دوش و جی نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
قطره ای آب چشم را که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی** چنان شده چنان چو در بار و
نیز آنکس فلان کار که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی** در دوش و جی نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
سوی عذاب و بلا چون میکی **پیش از کیم نماندست برین کوانی** چنان روی باشد در چشم
در بار و افتد و از آنکه پیشانی و که او بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی**
پیش از کیم نماندست برین کوانی **پیش از کیم نماندست برین کوانی** که از کیم نماندست
از کیم نماندست حاکم ملکی را که بگوید **پیش از کیم نماندست برین کوانی** که از کیم نماندست
نیز باشد **پیش از کیم نماندست برین کوانی** درخت پیر و کیم نماندست **پیش از کیم نماندست برین کوانی**

از کیم نماندست

که براندام برآید آن آفت **آفتاب** در غایت که روی پاش
 دارد **مع السلام** اقبال چنانکه می نویسد یعنی آفتاب می طلعت
 خانه از هر لویی که میسر **کسب** بزرگ قطره بود که آرزای خویش
 گویند برای گویند **پیت** بر در گرد نیارم هیچ خانه مقام **ع**
 از آنکه خانه بر کسب خول عا بر است **آل** مایه درم دار
آفتاب لطفیت که در بند کد است چنانکه بر صریحی چون شایم
 بر کسب است و کسی را بر کسی با شفق آوردن و آنچه بدین خانه
آفتاب جایی که می زند آن بود یعنی غلی و غل **آفتاب** در درگاه
 که میز است و در دیون که در کسب بود **آفتاب** غل و غل و غل
 که این **آفتاب** لطفیت که در کسب بود و در درگاه که در کسب
مع السلام انجام پان در آخر کار بود و آخر را بر گویند
 فردی گویند **پیت** که شایم و انجام کار آن بود که فرمان روا
 جهان بود **آفتاب** که در کسب بود و در کسب که در کسب
 کار با نام است یعنی نظام است **آفتاب** در کسب که در کسب

یعنی آنکه می زند را با آن روز و می زند در کسب **آفتاب** در کسب بود
 که در کسب او دو نیم بود **آفتاب** معتمد بود و گویند **پیت** که در کسب
 گویند که در کسب **آفتاب** بداند پیش باشد از دستم **آفتاب** در کسب
 بدو معیت می آن روی باشد که در کسب بود **آفتاب** در کسب
 در درون دی که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
 عود او این است بدو و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
آفتاب در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
 حصار و قلع **آفتاب** در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
آفتاب در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
 و در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
آفتاب در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
 که در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
 که در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب
 که در کسب که در کسب بود و در کسب که در کسب بود **آفتاب** در کسب

م. خ.
اداره

دوستان

Δ, C

یعنی رپ است پازند قیاب ز داشت را کیند که بیکرمان
آتش پرست بود پیکر دیم آنکه از او کیند و دیگر آن سکی که کیند
بدو بر زنده دست کرده **بشکاید** نشان زنده سرانگشت
و ناخن است و جامه که در غار او بر دوید و از آن کیند شکاید
باز بد مطرب خسرو پرور بود **مع الزام** است و رپ است
بمعنای و همان بود **بیشتر** رپ است آب پیش جبار و یوسف قار
پیر جامه خواب بیشتر باید بود یا پیر که از ابراهیم در پیش بود
شکسته کشته تا نیندازد که خونی قریع است که ملوک و سلاطین را کیند
میکر صورت و قالب هر چیز را کیند **میکر** شکسته بود **بیشتر**
بسته **بیشتر** رپ است زنده **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته بود
بیشتر شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
پیر پریشتر شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
و در خزان از سر جوان شود و خانه منعش در کاه کیند را این بیکر کیند
پیر است **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
م

پیر بشکسته و سر **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
ازین **بیشتر** شکسته نام **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
بیشتر شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
بیشتر شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
خاک **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
کیند **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
که بر سر کراید **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
خانه بدان پوشند و بعضی از آن کیند **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
برده **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
بیشتر شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
نام **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
معنی **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
بیشتر شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته
بیشتر شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته **بیشتر** شکسته

بر آن انگنده باشند خدو **سوزش** است کی را که در
 اگر اسر که به آید اندیش بوش ز فرود **مع التی**
 جوس باشد و گفته باشند را نیز که میند و پاسا از خفت
 کونین چنانکه خضر کوی **جیت** اگر که مال پستان داری بر سر کو
 که در دپس باس ترس و هم بر باس نشاند بر دست چو
 می نمودن برست تا به خند که در دست و درشت بر می بردن
 نیز باشد و شکو کوی **نظم** تا کی کو مریت نشستم دست سوزی
 نه زده ام جوس و به باشد بوی عشق و دلبری از در بوی
 و اشک را بر کونین با **جوس** و کیر بود **جوس** بر نوح باشد **جوس**
 نام آن پادشاه است که عذرا بچه **جوس** بوی نیت ای که باشد
 و بر نوس برده و فراهم شده را کونین از نخی از نخی یا نخی
 و بوی را که بش بر در سه و فراهم آید و چین چین که کو می باشد
جوس یعنی فرینده باشد که برب غنی مردم را از راه بر **جوس**
 نام مستاره است با **جوس** سوره آمدن می کس باشد که در وطن
 جان

بیان رسیده بود و سوزش اند کردن و چاره و در ماده و نای
جوس معنی نای و نغز و نای بود **مع التی**
 حب و جک باشد یعنی و کرد از در و **جوس** بعد کاروان
جوس سرخ موی **جوس** میزیم آورد و بر خاش جوی پل **جوس**
 سوس **جوس** می کجاست از جنس سوس که آن سوس است
 یا اسان کون خوند و بر کناره او قطعه ای سیاه نمند خال
 بر در و نای باشد و خفا که یک دارد و آنرا پلکوش میزنند
جوس غوطه بود یعنی سر تاب تمام کردن با **جوس** مرد بود
 کاوشش بود و چیز را از یک کوبه اگر دین بود بخت ندان
 و برش یک می باشد **جوس** مای بود و روح را که میزد و کربا
جوس کا قبا آید خیش می به **جوس** روی کسی سبز کرد
جوس پشت است **جوس** پند از آهن یا از مس یک پند
 که بر در با و خفا و صدف قمارند و آن بند را می گویند **جوس**
 را گفت **جوس** ز کس **جوس** می بر کس نام بند پیش پای **جوس**

برغان پای بود پلاس نام شهریت پاشا افشاند و در بخت
 و پش هر دو اسب گویند پورش عذر خواندن بود فرد و پش
 پورش بایر بر شهریار که پش از جهان بر جهان کامکار پش
 معابد بود تکلیف تیردان بود بر پش بار داشت چنان بود
 و از اتابکی تحس و تحس گویند **حرف الف** باغ بوستان
پش تاری بود از ابریشم که از ویرم یاد ما یا خدایا گویند
 تو سیم نمی چو زین پش تو تابان می چو سوزان چو اف
حرف الف پای بافت جو لاله را که بر پش بادی بود که از
 دبان بدر آمد و چو اف بکش و شکو **حرف پ** چو افی را که از ویرم زد
 هر اکو پش کند ریشش بود **حرف الف** باک ترس و بیم بود پش
 فوشه اکو خد خک پش بر تال و دگر خدای بزرگ پش که از دنیا
 خم بهند و با و زک را بر گویند **حرف ک** ترخ پش باک چون تاجی بود
 از دنیا چین و از باره انوار و آسیر غما کند و در روز عشرت پش
باک چو بود و شاه عظیم را بر گویند که از ویرم را بدان پش
 و خدای

حرف ک کاس را که میزد شب در خواب بود پش
حرف ک طایفه بود **حرف ک** نشانه تیر پش **حرف ک** چاکر و نصیحت از
حرف ک ششم پش و با و با چان کرد هر زوال گویند پش
 خاک بود **حرف ک** دفت بود و دگر خاشاک می بود که چون غل
 زیر جانی پنهان کند تا مردم نه چند **حرف ک** حوس بود و چو کالی
 عروسی بود بلوغه خاسانی **حرف ح** پس عزیزم پس کرای شاد پش
 اندرین خانه بهمان پش **حرف ک** شکر از پش بد پش که تازی
 خد و انزاش **حرف ک** بانی زمین یا حسین که بدان شرا خد
حرف ک بانی پش که خد را در ای کند و سرش پش که پش تا مردم
 نه پش و دگر کوچه پش که کتش در آن زنند و دگر عی و عمل پش
حرف ک و **حرف ک** دگر کوچه پش که کتش در آن زنند و دگر عی و عمل پش
 بهند خد که **حرف پ** کوه و ساه و تورک بر تو اهر گشت
 بی در آید دیدار تو از دارنگ **حرف ک** اگر کوچه ای بردشت پاده
 پش **حرف ک** دگر کوچه ای در شو بقلعه پش **حرف ک** پاجیک در پش

کوچک بهر چه که گویند چنانکه یک چشم از برون که زین یک
شکر بود با **پایک** دوا می باشد که گمان که سبب باشد که چون آن
به بند و ترکان آنرا جلد خوانند **چاک** چنانکه است از پولاد و
رویکه که **عس** چه چهره است آن روزه یک روز **پایک** چهره است آن
چاک یک تیغ بران **پایک** از دندان می زبانت **پایک** از دندان
مک و دندان **چاک** حواقی باشد **چاک** که بود بهشت و در آن
شکر چند دارم این هر چه خودش **پایک** شود با ده بر سر دهن
نوش **پایک** راست کمر که در چوکش **پایک** و شکی را می مالد کوشش
پایک آهن چو نه دارد و اسد گوید **پایک** از آن آهن لعل کون
تیغ جبار **پایک** از روی و **پایک** هزار **پایک** بد و بد **پایک**
و **پایک** و **پایک** هر یک می هست می طلی می گوید **پایک** ای
پدید و او چنانچه بدن **پایک** که کمر و تراهن تری رنگ **پایک** و صغیر
آلات خا از این از کاسه کوزه و غیره گویند و بهر معنی **پایک**
و **پایک** می ترانده شود گوید **پایک** آن کی می ترانده شود
و **پایک**

دین یک مانه فارزیر **پایک** این علامت نه آنکه است بود
پس دخی مردی دخی **پایک** **پایک** پای تا به در او گویند و **پایک**
نخاعه خوانند **پایک** که این آنکه آن پشتری می مطر به برکت است
از پولاد که آنکه آن بان پولاد و آهن را شک سازد و شکند
زده سر **پایک** سر و در آن زیر که زکرا **پایک** چو سندان بود
چاک آنکه آن **پایک** یاد و دجاس آنکه آن **پایک** چو سندان
پولاد چاک که آن **پایک** خطاف باشد مرغ سیاه و دین که
چنانها در خانه کردن **پایک** که چو چاک **پایک** چو چاک **پایک**
پایک چو چاک **پایک** بر دم روش **پایک** شده بسته و با نفس
آتش **پایک** هر یک که گویند آن **پایک** و حالا از **پایک** گویند
پایک میولای هر چه را گویند و نشان چون صورتی کنند
زیر یک بکشند و بعد از آن شش کنند **پایک** دست افزای بود
که از آهن ساخته دراز و سر تیز و بنایان بدان صورتی از پولاد
کنند **پایک** میزند باشد **پایک** زاده بود و از آنکه میزند

معرفت **تاسم** **بال** آزادی باز و از مرغ پر و پر کمال
بیت کنون آن بر افراشته **بال** من **ه** همان نرم گوینده
کوبان من **بشکل** میرزد آویز **بشکل** کز اردن کا بود **بشکل**
کادرسش **بشکل** که غنیم **بشکل** نام جزیره است در هندوستان
که الجا از زشت بکی سخت آید **بال** بر نیال و در **بشکل**
شاه از رسال بلکه اندرون **بشکل** و اگر در سال **بال**
اندرون **بال** بل بر نیال باشد **بشکل** که در **بشکل** که در
بشکل در **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
هر چه بای در آن فوق **بشکل** که در **بشکل** که در
شالک **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
و در **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
بال که در **بشکل** که در **بشکل** که در
بشکل که در **بشکل** که در **بشکل** که در
بهر **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در

چو این مرغ خیال انداختی **بال** در اندر **بال** از آن خوشتر **بال** که در
سود و گوید **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
دل کینه **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
روزیست از روزهای **بشکل** که در **بشکل** که در
خداوت تو **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
بشکل که در **بشکل** که در **بشکل** که در
و هر چه **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
بشکل که در **بشکل** که در **بشکل** که در
از **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
بشکل که در **بشکل** که در **بشکل** که در
اولای **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
و در **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
کوش **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در
چو رسید **بشکل** که در **بشکل** که در **بشکل** که در

نظم دل پہلو سے بنا ز آرد **نظم** سار لکوس سم ز آرد
 پرستو سو دست و تبار خطاوت کویند و شب پرک را زیند
 رد دیک **نظم** جواگر کس دود سال دیک **نظم** فاندو تر سال
 پرستو چو دوع ترش بستر شد و کویند و کویند کویند
 وقایع آتشا کند بجز قوت **نظم** پالو داره نمیشد عیس که از اندام
 بر آید و آراسن و مانند باز و قول کویند پر و پر و پر و پر
 تر و مانند **نظم** برنج پود و بیلا چو سر **نظم** میان چو عرو
 برش ترو و پر و کس بود پیا و آردن پر و پر و پر و پر
 پر و تا و چهره بود پیا و مرل عطار و نام مبارک و غیره
 و اسم موضع **نظم** مع **نظم** الی **نظم** برا و شب و یکه یابم و غیره
نظم کار زر که بر شود نه بر آه **نظم** زر بزرگ سار و کار
 با و آفراده عوبت و یادش مکافات بر ضد با و آفراده
 بار آفراده و با و آفراده و با و آفراده و با و آفراده
 زبا و آفراده **نظم** بکسید و جز این نام رده **نظم** با و آفراده

که مردم

که مردم را پست هر روز زنگار در آرد **نظم** آن پند کویند
 بدو که کند و باز آنرا نکند **نظم** چو دوع ترش بستر شد
 بر **نظم** کویند و کویند و کویند و کویند و کویند و کویند
 بار و شمر **نظم** کویند و کویند و کویند و کویند و کویند و کویند
 بلا و یور **نظم** کویند و کویند و کویند و کویند و کویند و کویند
 مشو شود و آردن دشمن کار نکند **نظم** بر **نظم** برکت چرخ
 چاره **نظم** و آهنگ دار و چاره **نظم** با **نظم** کشت زار بود پیک
 که حالا چنگ کویند و آن تیر میج که بچکان آن بر صورت
 بر **نظم** بود **نظم** ناهق و باطل بود و در **نظم** کویند **نظم** مهر خواهر
 زن و پی مهر **نظم** مهر و خواهر زن و پی مهر **نظم** مهر و خواهر
 مهر **نظم** را کویند و کویند و کویند و کویند و کویند و کویند
 و چش مشغول بود و در طعام مهر **نظم** کویند و کویند و کویند و کویند
 و پی **نظم** مهر و خواهر زن و پی مهر **نظم** مهر و خواهر
 و کار **نظم** مهر و خواهر زن و پی مهر **نظم** مهر و خواهر

بخت

دست راست و چپ
 زینت چهره
 که در یاد

پروانه چراغ افروزه میخندد و آید پند بود که خود را بر چراغ نیش
زخو ببرد و آید را کس چراغ خوانند و شکور گوید **شعر** پاورز
تا بد نباشد روز **شعر** چراغ خواند و شکور گوید **شعر** پاورز
رسانده را بر گویند با شکور گوید **شعر** پاورز
کس که **شعر** میگوید و کند گوید **شعر** پاورز
شکور گوید **شعر** پاورز
آتش زان بود **شعر** پاورز
و غازیان پیشه دارند و آید از طایفه **شعر** پاورز
و پیشه هر دو **شعر** پاورز
چیز بود **شعر** پاورز
آتش برون **شعر** پاورز
پیش **شعر** پاورز
پروانه **شعر** پاورز

مهر استقبال است یعنی پیش باز نشستن **شعر** پاورز
چهره **شعر** پاورز
شاکر **شعر** پاورز
بر **شعر** پاورز
بدن **شعر** پاورز
زشت و فرج **شعر** پاورز
سین **شعر** پاورز
جهان **شعر** پاورز
عصر **شعر** پاورز
ز روز **شعر** پاورز
کری **شعر** پاورز
بشیر **شعر** پاورز
چرا **شعر** پاورز
چشم **شعر** پاورز

ظرفی باشد بصورت شیر که از زر یا نقره یا سنجال باشد و بدان
شراب خورند و در یک کوزه **شیر** یک را اندر یک کوزه شاهوار
خورشادی خورند و روزگار **شیر** سودا و در نیم یا از زر یا
و شام چینه صورت شیر یا کاه یا ماه و آنچه بدین ماند در آن
شیر شاد باشد تا رنگ میان سر باشد **شیر** قالی باشد که در
و صفاران آبی که خوانند از زر و نقره یا رویا چون که شتر گردد
در آنجا کند **شیر** شکر اگر کشند کسی چشک در کشند که بزرگ
از شکر **شیر** طرآن باشد خورش **شیر** آن شب تیره کان ستاره
برفت **شیر** آن از آسمان بخوش تراک تا شکر خایه است و می
چایک را نیز گویند و شکر بر خواند بود **شیر** آواز کان عجمی
شیر از دل تست مبارزی بر آید صد تراک **شیر** اگر زده عالی کان
خرو آید یک تراک **شیر** که اگر کردن بود بهر جای تا و شکر یعنی
هر دو تا بود و شکر **شیر** چک تا و کشته تا و شکر که باشد
که پیشی بود کاه **شیر** **مع اللام** تا و کاه و آن باشد

شیر از بلای پیشانی که رویا بر یاد و اصل بود **شیر** و شکر
بود و شکر را که در زمین یا من پیشی بر گویند **شیر** هر دو جوان که
موز صط نام بعد از او بر نیاید و پیشی **مع اللام** تیم کار و از شکر
و شکر و بر و اس را نیز گویند **شیر** من زخم قوی یا کر کش **شیر**
قوی را مثل نازیم اگر **شیر** میرم خاتون بزرگ بود **شیر** و شکر
پهلوان و بی عا باشد نیز یک و قامت بلند و صحت عجم و رسم را
از برای این صفت گویند **شیر** مادی باشد که تارهای جان بر
دو بوب بند باشد تا بر آن سازند و اگر **شیر** **مع اللام** تریا نیزه بند
بر شال طبعی از شام درخت باشد **شیر** توان شواریت از دست که شکر
در وقت کنی که شکر پر شده **شیر** که این باشد **شیر** توان جنس **شیر**
شیر روان در آن تراک باشد **شیر** **مع اللام** اسپی پیشی و شکر
توان نیز کردن و بر آن سوار شدن **شیر** **مع اللام** نام رسم بود
شیر **مع اللام** سر دیک **شیر** در دست و موافق که با و بکشد
عضر **شیر** یکی و شکر بود و توان بنام **شیر** می آورده با کام و

ترایید بیکه آب از کوزه بود **تسبیح** ازین باشد
شدید آن در بک آمدن در حقان گویند درستی شد و می
بر کپردن می آورد **مع الویه** زوز و در لاج را گویند
تو جای آب در دست مالد و **تو** هر دو بی طاقت تو دانی
بیر خود لید و در اندام عصری گویند **نظم** بدینان بند از کس میرود
یکاره و نبرد و بر آمد غوی **تسبیح** صدق باشد و خاشاک و از آن
بیر گویند **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** را گویند غوی باشد و از کس
آب دمان بخوری یا زردی کسی بدرد و در غی غمت زنگشت **الحامد**
مال و اسم و **تسبیح** هر دو یکست می بپاشی **تسبیح** آب از کوزه بند
تر زده ببال و حال تر ده گویند **تسبیح** خانه باشد که در آنجا بنشیند
و بپیری باشد و بنزد اهل بود و در **نظم** بر خدای گزشت زشت و **تسبیح**
بیره نه بوق و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** بود و **تسبیح** از کس کم بود
یعنی پوششی باشد که بعد از آب و دمان بیرون می آید **تسبیح**
نیز باشد که از کشت و کشید و کند و بوزن کم و در آنجا کس سازند

تسبیح عصا و نیل بود **تسبیح** طبل یا در بنش **تسبیح** زار باشد که در
کبان باشد **تسبیح** پرده و **تسبیح** ترده و در آنجا **تسبیح** و **تسبیح**
در هم آمده بود **نظم** جان ترخیزه و شکسته دلم با کجا ز غمی زد کس
بیر **تسبیح** و **تسبیح** ساق در دست بود **تسبیح** چنان بود که شل زبند
که تیره و چنان بود و بر آن بود یعنی بر آن زادی و بر آن
آویخته **تسبیح** با ده خورده تا فرود آمدن کزبان بود در زبان
و او را با ناز خان گویند **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** هر دو بی آنچه باشد
باشد **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح**
همی که در زرد کوه **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح**
تسبیح که کم باشد و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح**
دام باشد از هر نوعی که باشد **نظم** زکیش چنان اسمی باشد
هم دانه می نه **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح**
گویند **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح**
از هر قاش که باشد **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح** و **تسبیح**

چندی چو پند میبرد گوید که کارزان به آن جامه شوند
 چهره هیچ کس نمی رودم از برای کاری و دوستی
 چهره شند و سیاه و بهیچیزه شند چنانچه باور پاکیزه
 منقش که شراب در آن کند جامه جوی از زرعان بود
 غصه نظم ذوق او را میجوید و بدست ازین جامه
 بخاله و زان قطار قطار جامه با ازار بود غصه نظم کرم
 که جامی رسیدی بال که زین کنی سندان و جامه جام
 و مرد و شوخ و زود و کینه شمشیر جامی که می جنگ
 گی پای که بدشکل برشکن بر دست و طهور در بر گرفت
 سر آمدن جامه اندر گرفت چیه چهار دیوار بود جامه
 نمی منشی پند خرمه اسب سین بود چیه علف می بود جامه
 یکبار و جود را میز گویند چکانه مست را گویند جامه یکبار
 یار و اسب پند که حال را بوش گویند شمشیر جامه
 جامه جامه چیت نمی پند چیت نمیشد بود جامه جامه

حدائق نام کبریا حکمت قمره بود چهره سر او بود و زود
 دیگر چهره رواق پند باب الله خارا به نیست یکی
 سینه صلیت که چهره آن کار کند نمی شکم که در یکی دختر
 مثل زنده و گویند پنداری که سنگ خارا است پند دل خارا
 زیم رخ او من گشت پندار من که آتش زین من دار و در یک
 از خارا بود و یک چمن جامه است که از زرعان او گویند
 جامه نظم حوج افسر خوس می آن کشت پاره می که بر
 خوس رسیده است و بر سر زکما بند و جوهر سنج و منقه دار شود
 برین جامه شمشیر سپاه در آمد بکره در کج که لکاید و چکانه
 بر آوده خوج شمشیر منقش و ناز و طرب پند غصه نظم
 مرا هر چه ملک و سپاه است و کج که آن است و زان است
 شمشیر جامه خور کیه است مانند کشتان و بعضی جامه خراسان آرا
 اشجار و اند و بعضی خراسان گویند که شارا زنده و زود شمشیر
 تدر و تاهی اندر خورند خارا پند کون تاهی از شیر و شکله پند

مطهره و پیکان خود را گویند که پیکان بدان که کند **خف** شک
 در معنی غازی باشد سه پهلوه سخت که خشک شده **میش** خشک
 درخت جبهه الحضر را گویند **مع اللام** خرمال مرعی باشد گویند
 دوزخ که بیشتر در آب باشد و تباری او را صاری گویند و بعضی گویند
 که می گویند ربت که از او گویند **خرمال** پوست که بود که
 زیر شوره که در آن پوست **نمذ** خرمال دروغ بود و دلاله
 گویند **خرمال** که در و صد رست **مع اللام** خرام رفتن بود
 باز و بنم و مرکب **مع** بن بر تان لیک خوام **مع** بجهارست
 اوست را گویند چنانکه عفری گویند **مع** معیها کرده و را او
 و آن ضمای و را چاره **مع** دوازده را گویند **مع** کن باشد
 می رست **مع** ریش شکسته در ده **مع** طاق ایوان و کینه
 عفری **مع** خیره پهلوان بود با شاه **مع** به خم اندرون شاد
 خرم هم **مع** دیکر مع غمزه بود **مع** هر چند می مالده خش نشود
 هر چند می شود و بیش خوش **مع** به معنیست **مع** مدینه است

مع بچم و بانی نکرده **مع** می کند و عفری **مع** کاه درم شود
 تا قدر دام **مع** کاه کیده که چو یافته خام **مع** آبی بطور و کزانی زده
مع اللام خرمال خرمال خرمال خرمال خرمال خرمال خرمال
 که رنگ او کمبودی که آید چو باز گویند رنگ عظیم که هر یک سیاه
 و دیگر می و لایست در و را **مع** خرمال **مع** خرمال
 مهره سیاه باشد که زردی یا بهر فی زنده و از اجز گویند **مع**
 علف بود **مع** خرمال **مع** شکست باشد **مع** خرمال **مع** خرمال
 که ناسد باشد **مع** خرمال **مع** پادشاه بزرگ بود **مع** خرمال **مع** خرمال
 سره است **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال
 گویند که آن خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال
 رای دی **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال
 انداختن آب دهان باشد بر چندی یا بروی کسی **مع** خرمال
 و معروف باشد **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال
مع به معنیست **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال **مع** خرمال

نار بلای آن استاده کاروان کرده خواره بر گزیدش و دیگر گاه
که گندم در ازبان دل در دمی آن رستنی بود که در میان خود
برید آمده بود و رسته اورا بشکند از میان کشتهها و دیگر
چنگ که بر تانگ انور بر آید از اینر گویند چنگا که شاو گدیم
بسان خود که بر عهد بکلبان **بیم** چمن بدان مسیمن منسوب
خیزد و باری خفا گویند **خوش** دارد زرا گویند خاگوش
در نه کسب سیاه که با نور ساینده در چشم گفته خود خوش بود
خو فرج و طبع بود در مردم **خاخو** نام و **نوست** **مع** **الها**
خود خود بستان از او ریزند **خورا** به معنیت یکی آن باشد
که بوقت آب که از بوی میند ترخ از زیر بند بر آید و دیگر
بریز گوی باشد که اورا **اه** سباب بریز گوی باشد از کاه و خود
کار گران **خشتی** خشتک بود می زیر کش جامه پوشید **خاک** بر
میل جامه و در زیر **خسید** پسندیده و معال و در آن باشد و او
با یکی بود که میان دو کوه افتد **خا** از نی که از طاس بر آید **خا**

تحت شرف و شهر را خند و گیند بی سلام شد که خند و خند
 هر دو یک معنیست چنانچه گفتند در این خانه ریزای کاه
 و در کین و مانان خود و کین **نظم** نه گویا زبان و نه جواب خود
 ز تر خانه نوشتن پرورد **نظم** خم پرین و فرخ بود و سحر
 گیند **نظم** نمی بلند و بزرگ و در از آن کل ساعه که در آن گذشت
نظم علی بود که در میان کوه و پی دید آید از خانه خانه است
 در نهایت **نظم** سمرک و لویج بود **نظم** طری پشت می آب سطر
 که از پی بالا و دخی نهان را نیز گیند و چو را که بر آن گیند
 در آن لشکر را نیز گیند **نظم** جاده بهشت پیش که در روشن
 پوشند و سیه و سیه و سیه از آن اولی بهشت **نظم** حرم بر کین
 و این جور آب بنمزد که **نظم** کوه سارخسته زای سهار
 که فرستد بسوی العین **نظم** می بنمزد **نظم** مبارک که فرستد
 بنمزد که بسوی مور از در آورید بنمزد **نظم** خود و میر فرزان
نظم خان خوب که در است در **نظم** خود و در **نظم** که بنمزد **نظم**

دویم تابع لفظ اول گردانند و معنی **دست** و **دست** معنی **دست** می نمایند
 بود و فاش را نیز گویند و **دست** بازگشتی بود که عذر را از بند زدن
 از منسلوس و چادر تا بر آن رسیده بکشد **عصر** **نظم** و آن
 هم می شود ناشیب که در عذر را به ساز و قریب **دست** است
 است و بود **دست** از **دست** و آن **دست** برقی باشد بی تابان
 و در خنده و آن **دست** بود از ابر و چاکش و گوید **دست** **دست**
 از بجز و بجه چهاره همانا بگریختن از راز **دست**
 هم گویند که آن را گویند و **دست** **دست** **دست** از آن **دست**
 درم **دست** **دست** **دست** درم **دست** **دست** **دست** **دست**
 زنده **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 که کار و آنها زدی بود که **دست** **دست** **دست** **دست**
 بر آن راه داران جوینده کام **دست** **دست** **دست** **دست**
دست **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 معنی می دهم **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**

بیشتر **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 زن **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 زن **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
دست **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 و دیگر **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 و **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 در خواب بر مردم نشیند **دست** **دست** **دست** **دست**
دست **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
دست **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 گویند **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 بهار و نیای پی جوانی و در **دست** **دست** **دست** **دست**
 ابو نادران و دیوت و **دست** **دست** **دست** **دست**
 و **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**
 و **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست** **دست**

که کی است بجز با واری در پیشتر و جامه های ابریشم از قد و بریان
 و بعضی جا خوره گویند شش و یکی زانو باشد و آن گشت که در غش
 و عذر آما که در اجنبی و سوس و سیره باشد و خنجر عطر یا بود
 که بر آتش افکند از بر چشم پر و خنجر صدوقی مرده می گورستان
 دره شک و شک باشد **مع الفاء** در آبی دومی دارد یکی زنی باشد
 که بر کدن بیشتر بنزد و دیگر یک انگار از او بگذرد و در **حسب**
 از آن یک آملان است پای **ب** پوشند و کلام زخم در او در
 او بخت باشد و او را شک بود و در او **ب** عود بود و بویایی غذا او
 نمیده و شکست میزد گویند **باب الذال مع الهمزة**
 نام مردی را شکست که خدمت قلعه اطرا کردی **عنه** **مع الفاء**
 بدنام او دی فوس **ب** که کوی بر آوای طبل فوس **مع الفاء**
 در رخ که شکست بود و در رخ جاری گشت را گویند و کلام
 زرع و زرع از بهار رسد **ب** اندر زرع گشت و زرع که شکست
باب الراء مع الهمزة رویتا زوده بود و او را

در زرع

فارشت باشد که زوده خوانند **قطعه** رخم سبز و خواجه انقل
 سادی **ب** بر طبع اگر بایم از و چه زردیم **ب** روز که چرخ خورشید
 می نشیند **ب** سر در کشید و زانو از زخم **ب** **مع الفاء**
 چون رسد باشد می صفت زده **ب** رخت رحیل و بند باشد و کچ
 بدین ماند و **مع الفاء** پوشش سب را داد و اسب بخت **ب** زوده
 آمد از شکست و بر بست رخت **ب** رخت کی گشتی دست از درگی
 باز کرد و بعضی گویند قی دست برین از پیرو پوشش **مع الفاء**
ب چهار معینت یکی بجای رضا ره آمده است **ب** در رخ شطرنج
 و کعبان **عنه** **ب** شطرنج کمال را و شاهای بار **ب** هر سب کال را
 رکابی بار **ب** در درمستان و معینت بجای عفت و قوت
مع الفاء روان آورد و انا و بجز و زبان پهلوی **عنه**
 سخن و در جوی روان آورد **ب** سخن بر زبان روان آورد
 را و **ب** جای باشد بانیب و فرار پشته پشته و امن که کاسب
 و سبزی باشد را و جانور را گویند و زوده مرده باشد **مع الفاء**

در زرع

رویش رویناس در دناں بود که تازی قوه الصبح خوانند
 که بر وجهها و چهرهها کشیدند **عظم** ای که حسام او را بدوید
 از خون عدو شد که روی **را** **مکت** هر ملک بجزه را گویند بجزه
 تازی است **عصر** بر برج نراه که کشتن **چو** کوی یکن
 نشان **روشن** از نایش بود و **زبان** پاشان باشد که بر درگاه
 پادشاه نشسته **روان** جان باشد یعنی گویند موضع جانست
روان چنان باشد که کوی لب آن **رخشان** تابان باشد **رخین**
 دوغاش باشد **رخین** شکم نرم شده را گویند **رخین** مکار که در
 و با حیلست **مخ** **الوار** **کو** گویست در دستان که آدم
 از پشت بر آن کوه فرو آمد **اسی** **عظم** کوه را گویند راه
 چه کوی بندیش بر چرخ دماه **کو** گویند آدم که فرمان بهشت
 بر آن کوه بر او قضا از بهشت **مع** **الها** **ریکاشه** غارت باشد
عصر **توان** ساخت از کد و کرد و ادب **م** **ن** **ز** **یک** **کاشه**
 جامه سنجاب **روان** **خواه** که یان باشد که در یوزه کند و یوزه

نازک است **بیت** یکا کنت خضر روان خواه بود که کوی بد
 چنان کم نشود **بر** **صفت** **بر** **شاو** **کو** **ی** **عظم** زیاده
 مجلس و خالی و خالی گویند **ع** **ما** **ما** ساز شراب پیش و نهاده
 رده **ریکاشه** پادشاه باشد و **زنگ** **بهر** **نایز** **کو** **نیزه** **ک**
 گویند **رخشند** **کیت** **عصر** **ی** **رخم** **از** **زنگ** **ت** **بیشده**
دیمه **پادشاه** **باشد** **رنده** **بد** **معینت** **کی** **بزرگ** **را** **گویند** **و**
 از **زنگ** **که** **درو** **کران** **دار** **زنگ** **غاب** **بود** **رخت**
 بد و معینت **کی** **که** **درو** **گویند** **و** **کر** **امیت** **در** **ع** **ار** **کو** **نیزه**
 آن خوشی را گویند که در وقت جلع دست دهد **زنگ** **موی**
 زده **ر** **بیشده** **پیشی** **گویند** **بیت** **دلم** **کو** **و** **این** **بیا** **چو** **نانه** **و** **نیک**
 زن **تور** **بیشده** **مع** **الیا** **را** **ی** **پادشاه** **مزد** **ان** **بیشده** **ر** **دینی**
 آهن **چو** **د** **ار** **بود** **دو** **ی** **عظم** **مغفور** **در** **چون** **م** **از** **رو**
 بر **بیشده** **پند** **او** **ع** **رو** **می** **را** **دو** **ی** **ع** **بیشده** **ر** **ی** **بده** **را** **گویند**
بیت **ال** **عظم** **ن** **چا** **می** **ز** **بیشده** **و** **عظم** **مع** **الیا** **ز** **بیشده**

نیکی از دست بپند زنی گوید **نظم** بای که زو ملک را در پند نیست
بای که در کج بود مغرور بای باشد که اندک آب از دریا
بشکورد گوید **بیت** سوی رود به کاروان کشن **نظم** زه آبی بود
سکندر **نظم** ز کاتب خبر بپند و صفت راه برای **نظم** چون خود
بیره آب **نظم** بمان زین **نظم** چاکر چه بار نه استم از ز کاتب
معنی آقا زنت بدو معنیست یکی معروفست و دیگری **نظم**
گویند **نظم** معجب چون هم در غنچون هم جفت **نظم** چون
کورد و شک چون هم زنت **نظم** راهم و پوای معانی **نظم**
بسی دیدن **نظم** ز **نظم** ز **نظم** رود پای که با هم نوزدند به
بسی معصیب **نظم** کاسه خالین بزرگ بود **معنی آقا زنت**
کتاب بکران **نظم** ز **نظم** و خفت کردن **نظم** و دیگر **نظم** بزرگ
غم عاشقی **نظم** ز **نظم** را کن این همه زشت یاد **نظم** با یک **نظم**
که روی بزند چون پند و یوزد مانند آن **معنی آقا زنت**
انگش را گویند که خدمت عبودان **نظم** بگویش باشقی و بگویند

نظم
نظم
نظم

نظم

در این که میزند زوی **بیت** سوی خا در رفتن از آن چاه سار
چک دست پشون بیکر زو **نظم** ز **نظم** کی هیست که کل زرد
عصر **نظم** دل و دامن شور کرد و عید **نظم** سر و لاله کشی کرد و ز **نظم**
نظم و **نظم** هر دو طام بود **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
یکی **نظم** ش بازی و هیست **نظم** و دیگر **نظم** در رسم هست و دیگر **نظم**
کن را نیز گویند **نظم** و **نظم** نام و هیست **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
چوب در بند **نظم** ز **نظم** بدو کل دفاک کشند و **نظم** و **نظم** و **نظم**
بریکر **نظم** ز **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
گویند **نظم** از آن سوزن **نظم** را **نظم** این **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
و یکی دست برداشتن **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
نظم و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
معنی آقا زنت و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**
گویند **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم** و **نظم**

میشه در غن زار به ستاره سخن پیوده و بی سوزی را گویند
زار ز میانه خم با هم عجبی **نظم** ز روزه اری تو دست زاری زار
خران **دی** عجب نیست که تازه نوی زار خزان **نظم**
نظم می معاذ الله آید از آن **نظم** زوشا نذر و سخت طبع
دزد خشم رود که گوید **نظم** که دست با ملک ای سمن
زوشا خزانم ترا که می خوش تراوش ستاره منبری است
ز خوش عودا باشد که از پوستین پیدا زنده زمش **نظم**
که آب بر چوشت از چشم **نظم** زوق و د آب بود زو باغ
نام چیزیست که بنا غشی نهاد زاع و عیبت سیه که شکار رخ
دارد اسدی **نظم** کی با جان اندران بیغ بود دل بخش
دید زان بود که کشته کار این گویند **نظم** ب طریقه زوشا
دوخ باشد می از غلف **نظم** زایع **نظم** زوشا زوشا زوشا
نیز گویند زوشا **نظم** زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
خونی از جرد لاف **نظم** زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
زار

زار **نظم** می شکست می آبی که بغایت می پیوسته و از سوزی
کوه اندازن چای دور و دوریم رود خانه یا جوی که ازین نیم
بلندی بسیار دشته باشد گویند زوشا چایست یا زوشا رود
چشم کسی که چشمن باشد گویند زوشا چشمن است می و چشمن
گویند **نظم** چه چشمن از زوشا زوشا چشمن چشمن وای
فیضوت اندرین **نظم** زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
که در کوه باشد و چشمن زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
خاک پرستند دست ده روز با زوشا گویند **نظم** چنان که بر کم
دوست با رمن زوشا **نظم** که زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
زار **نظم** زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
همه سکه زوشا **نظم** زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
دانا باشد و غلام را این گویند **نظم** زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا
و لکسل زوشا **نظم** زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا زوشا

با خود نمی میکاید و می شد **مع الوافه** در باب زغاره
 قهقهه خنده بود در رسا و خورد بود چون کا در س زنده مگر عظیم
 بود و چون زنده پیل و زنده رود چنانکه شاو گوید **نظم**
 یکی زنده چو کوه کران **بزرگ** اندر آورده به پلوان راند
 خارشست ز که جوید شد در غلغله و بر که در هوای گرم زغاره
 نان از زن بود و معنی غازه بر آمده معنی کلان که زنان بر روی
 مانند از برای سرخی روی زده آرد در رستم زده اند زاری بود
 و غیره که باز از ده نان گیرند و مهره گان کویده و خاک لک نیز
 گویند ش زده اند بندا همین باشد چاره بر کردن و بر پای زدن
 نند زنده ریاضت و سختی بود ز **کله** زنگ باشد که پای کوه
 و بر پای باشد و مانند آن بسته دارند میگوی **ار دود** معنی
 پاک کرده باشد زده قطره باشد که با دوان از شکم و نم بر
 نشیند و شمش نیز گویند و سکه و باران سدر نیز گویند و بعضی که
 خوانندش گمانی **بیت** یا قوت و لاله لاله بر برک لاله زاده
 که

کرده بود و ماله خواص در رویا زنده جانم که بار باره
 ز کاره خیره و طلوع و سپه زنده **مع الی** زاری آید
 باشد و آبگیر نیز گویند **مع الی** **سست** سستین بهر سست
 و **سست** برده گشت و این تفسیر زنده باز دست و آن گشت
 از محبت ابراهیم **سست** خوان و به باشد و یکی یادش می فرستد
 حدیث دروغ و لال و افسانه باشد **مع الی** نام و نیست بهادر
مع الی **سست** حیات بنی **سست** معنی نگر گشتی است و شغل
 و کار و سست و سست روزه که **سست** سست و با زده زار
 باشد **سست** زنده آوی شود اندر سبب و سبب **مع الی** **سست**
 که در میان روز از زده و آب نادره که **سست** از برای آب
 اگر روی سرباب **سست** گمان جان و زوئیای آب **مع الی** **سست**
 جوید باشد و بازی زمین خوانند و معنی گوید **سست** سست جهان خنود
 دود و به **سست** سست برکت ملوک **مع الی** **سست**
 نم غنذر که نیند معنی و نیک **مع الی** **سست** و **سست** و ملکیت
 ۱۶۱

کوکب و سیاه و بادریان سودان گویند **سج** مورچه **سج**
 دیزه **سج** خزانه ناسیده بود **سج** تپه بلند که در زمین کنده
 چون خانه رود که **سج** شود آن که اندرون فی جوی **سج**
سج است بیرون شود و **سج** خانه پشته و پاییز بان
 و نرنگ و عاری و در کزای باشد و کاروان سرای در باور گویند
 که تمام سپاه و کوهند که چون دنیا که آراسرای **سج** گویند که
سج سپهر است دنیای دون **سج** می چون تو زور و شکست
سج **الحاد** سکلاخ زمین سکستان و غفری **سج** زمینی
 همه روی او سکلاخ **سج** درشت و پنهان **سج**
 چری پند است قد و حکم چون نیر و ستون زدوی گویند **سج**
 تم آوردن کنسنت **سج** سر پرده بکنند و **سج** سیل
 شکلی بود که از آن کنه زنی گویند **سج** چو با پیش هوامان بر آید
 سیاه اندان درون کشید **سج** آن چوب که خانه بدان
 پوشند **سج** از از خانه ام زنی و بام و پوشش است **سج**

طاهر

بجا اندازد سرش و تیر بود **سج** باز بود **سج** سکه
 و چکی بود که بر جامه و تن نشیند **سج** شانی بود که از شاف
 در کج **سج** **سج** آب زرد باشد و تیر را نیز گویند
سج سزار که خود به سقوت **سج** محمود از رخ دم بر سر
سج ولایت است مشهور و امراده را نیز گویند **سج**
 حرامزاده بود **سج** سواد بود می زوان **سج** است
 که در رخت چید و آزار بازی عشق گویند **سج** **سج** **سج**
سج **سج** **سج** که در دامن گویند **سج** **سج** **سج**
 اول سر که بود دویم میان بر که **سج** **سج** **سج**
 گویند **سج** **سج** **سج** درختان کشته اند **سج**
 یاد **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج**
سج **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج**
سج **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج**
سج **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج** **سج**

شب که یکت کو یک بر کون که در شب تاریک چنانکه کشتن نماند
از زوایا و از دور چون چرخ و تابان چنانچه کونیه و در کونیه
چراغ و از پیش رود که **نظم** شب نماند بود کشتی سر دشت
که یک شب تاب ناکه چنانکه شب بود معیت می بر کشته و در کونیه
کونیه و معیت بوده چراغ با و معیت بر می کند که در سبب شب
و در کونیه و در کونیه که با کونیه و در کونیه که با کونیه
که شب بر کونیه زان **نظم** شب چهار معیت دارد و این
از این کرده که می کند و در کونیه که با کونیه
من شب با و کونیه **نظم** شب بر کونیه که با کونیه
معیت بر کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
قول و کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
چون شب کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
معیت حساب که با کونیه که با کونیه که با کونیه
شب که با کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه

۱۱۲

شماره پاره آهن بود که سواران بسیار در آن کرده باشند
تا ز کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
و چون امانت باشند **نظم** شب که با کونیه که با کونیه
خز و کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
است پاک که با کونیه که با کونیه که با کونیه
پایش چرخ در آید و در کونیه که با کونیه که با کونیه
در دامن کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
که با کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
نظم شب که با کونیه که با کونیه که با کونیه
و کونیه که با کونیه که با کونیه که با کونیه
از حال که با کونیه که با کونیه که با کونیه
ز بهات خویش که با کونیه که با کونیه که با کونیه

شکر گفت صورت و صورت شکر **شکر** بخت بخت و بخت
شکر شکر سر می دارد می شادی و گوید که مطیع
 حرکت بود و شوخ چشم و دیگر خجاری بود که در پل از پل می گذشت
 و دیگر بکار و دزد در راه زن خلق **شکر** شکر و مردم کلاه
 نیز گویند شکر **شکر** بخت شاد که روید از زبان طوطی
 از اندام شکر **شکر** خوزه زهره کی بود و سپهر چون زهر
 فرو **شکر** نثار و بیک کار کردن در **شکر** کی و نش با آورد
 که شکر **شکر** شاد بخت ای ملک شکر شکر که شد و در دهن
 عدو از بخت و شکر **شکر** شکر کعب پای بود و در دل بخت
شکر آفرینت گویند او سرخ و خنده و میزد بشکر شکر شکر
 نام سرخ باشد و نام میزد و بعضی زده و حالا از شکر گویند و بخت
 اصفهان مالک **شکر** بخت بخت بخت بخت از جانشینان
 که شکر برون برون آید و بخت **شکر** شکر شکر و
 می ناکار و خشن شده چنانکه شکر گویند **شکر** شکر گویند
 در **شکر**

شکر شکر شکر **شکر** شکر شکر شکر شکر شکر شکر
 بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
 ربای بود که هر که نوازند شکر گویند **شکر** شکر شکر
 بر بخت و بخت **شکر** شکر بخت بخت بخت بخت بخت بخت
 و بخت بخت و بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت بخت
 الا نادر بخت بخت و شکر **شکر** شکر شکر شکر شکر
شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
 و بروید تازه و نازک و خور و بود **شکر** شکر شکر شکر شکر
 می بخت پای گیر و چون پای در آن میزد شکر شکر شکر شکر
 رو و بخت گویند **شکر** شکر شکر شکر شکر شکر شکر
 خورشید **شکر** شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
 که بخت گویند **شکر** شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
 در **شکر** شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر
 که بخت گویند **شکر** شکر شکر شکر شکر شکر شکر شکر

رودخانه بود که آن مای را بدان نام خوانند **ششم** و **هفتم**
 هر دو پای افزار است که در آن بجان بسیار درازند و آن کتک
 چرم بود رشته دراز بود بر کشند و نیز مسافران در دهانانی
 دارند و در کوه و دریا و غایت و این که میزند **خام** برای سخت
 باشد که در قضاوت خشک کرد از **مع آون شمان** یک انگه
 و گردید و دم باشد **شمان** و دم باشد از تشنگی و **شمان**
 جز او مکافات **شیمان** نام بود **شبتان** بستان **خرم** در
 سپهر نام **شبتان** چوبان **شیلان** چاب را گویند و بعضی
 چلان گویند **شیلان** کاری میزد بود در اصل شاه گویند
 نیز چیزی که لای شان باشد و معنی آن بسیار است گویند
 که شیلان نیز که بود که در آن مال بسیار باشد و قاضی هیچ
 شایگان هم بدان نسبت گفته اند که مثل آن قاضی بسیار
شمن بت پرست بود و در **سخت** پرستی گرفته اند
 این جهان چون بت است و ما **شمن** **عالمات** معنیست
 ادنی

اول پادشاه باشد و دوم شاه شطرنج بود و سوم راه را گویند
 و این غریب است اندرین معنی **عصر** **نشد** برگاه بر شاه
 چه بود و گاه راه و شاه **شاه راه** راه عام را گویند و آن
 راه فرار بود که بسیار راهها در آن بجای میزنند و راه
 شاه نیز خوانند **شاه** و **شاه** هر دو معنی شاگردان بود
 محکم گویند **بت** ای بر بای عقل برده **شاه** و **شاه**
 بر شده آگاه **شکو** و **شکو** سخت و زبانی و برزگاه
عصر پادشاهی که چون شک باشد **خرم** او چون بود که
 باشد **شاه** زخم مطربان بود که بدان بر بوط و جاده و **شاه**
 و از نزد خانه که او را را نیز گویند **شوده** معنی باشد **شوره**
 انبار خالی و سرکین بود **شاه** و **شاه** و **شاه** و **شاه**
 نیری که نیز و **شاه** بهترین نیزان باشد و **شاه** که دندان
 از لب بر مکرده باشد **شاه** و **شاه** و **شاه** و **شاه**
 و سه رنگ دارد و او را نیز که او را **شاه** **شاه** که بود

२३१

چو بخت در درگاه عساران در کاسکند از ان در آید ز ناله گدود
و روغن از کهن پرده آن آید غم مردم بی اندام و ابله مطهر
گویند غم آن چو بخت که بران که در نوزاد غم جز بخت که در آید کند
یعنی غم آن که در گدایان که در گدایان که در گدایان که در گدایان
بخت گدایان که در گدایان که در گدایان که در گدایان
بیم اندود غم آن که در گدایان که در گدایان که در گدایان
میوه ترش بخت غم آن که در گدایان که در گدایان که در گدایان
و گدایان که در گدایان که در گدایان که در گدایان که در گدایان
از دیوان زشت که مردم را در محراب ملک کند غم که ای چو گدایان
در غول جایی من که ای چو غول که در جایی که در جایی که در جایی
غم در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن
صده که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن
سیاهی چشم است غم او غم بر شام مردم که چشم از غم که
و غم غم و غم که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن که در آن

خود به هر چه باشد تباری می آید که رسیده که هنوز زنی باشد
نظم بر زنی تا ببارم که سبب و چه غوره چه آید
آوردن غلگه که باشد که زن بر روی ماندن می سوزی و دیگر چای
گویند که در میان چای گویند که بشکافد غم چشم زدن و غمناکی
باشد که غم آید و غمناکی غمناکی که در دهن و دهن و دهن و دهن
بر کین که دست که حالا غمناکی گویند غمناکی که بر دهن و دهن و دهن
ایستاده غمناکی که در آن بود **باب الف** **نظم**
سخنی و غم باشد که یکی رسد غمناکی که در آن بود غمناکی که در آن بود
دیگر بود **نظم** غمناکی که در آن بود غمناکی که در آن بود
خانه بدان و باشد و در دهن و دهن و دهن و دهن
خود که در آن بود و در دهن و دهن و دهن و دهن
باید که برای چشم آوردن و در دهن و دهن و دهن و دهن
پیرخت خوف کشته زدن و در دهن و دهن و دهن و دهن
با کشته زدن و در دهن و دهن و دهن و دهن
با کشته زدن و در دهن و دهن و دهن و دهن

نظم غمناکی که در آن بود غمناکی که در آن بود
فرخ فرزند و دست و در جهان و در دهن و دهن و دهن و دهن
صد می باشد غمناکی که در دهن و دهن و دهن و دهن
ساده و در دهن و دهن و دهن و دهن
علی در دهن و دهن و دهن و دهن
و در دهن و دهن و دهن و دهن
بند شود و در دهن و دهن و دهن و دهن
از دهن و دهن و دهن و دهن
میان آب خورد و در دهن و دهن و دهن و دهن
ایستاده ای که در دهن و دهن و دهن و دهن
دهن و دهن و دهن و دهن
نظم معذور است اگر با دهن و دهن و دهن و دهن
دهن و دهن و دهن و دهن
قرید و در دهن و دهن و دهن و دهن

فرید و سینه تازه بشند در میان آب که چو سینه سبز باشد و بناید
آتش را شعله کند و بنظم **نظم** زور زایان را در روز غمناک
لاله اندر زور زور کند جای که در آب باشد برین یا بهر او شاد و کور
ب نه در وی آدمی را راه رفتن نه در وی جو بهار را جای
فلکند بر چمن بود که در و در آید چنانکه شاد و کور **نظم**
تا کوهی خاک را با آب تر **نظم** چون غنچه بود و در و در
فرموده زوده بودی نمی توانید خلاصه پیوسته باشد و فریفته
و عزمه بنمود که بنده زور شد و ببار امید **نظم** و کسی که بنده از در آید
فلکند بنده زن باشد و ببار آمد **نظم** و کسی که بنده از در آید
بنده اگر **نظم** بنده زن باشد و ببار آمد **نظم** و کسی که بنده از در آید
و خاتمه شد و ببار آمد و ببار آمد و ببار آمد و ببار آمد
تا بستان بر ملا و بعضی خانه رستای را که بنده خروید **نظم** و کسی که
برین وقت می که در اسکان **نظم** و خرویش و ببار آمد و ببار آمد
خیابان و فیاد و هر دو می شغل و کار باشد و ببار آمد **نظم** و کسی که
نوی

زند و فیاد و هر دو می شغل و کار باشد و ببار آمد **نظم** و کسی که
که از هر نشان و نشانک ساخته باشند که از در و از در و از در
که بنده و نشانک بود و ببار آمد **نظم** و کسی که بنده از در آید
نوی و نشانک بود و ببار آمد **نظم** و کسی که بنده از در آید
آتش تر و زور آدمی آب بود که از در و از در و از در و از در
که آب که بنده باشد و از آنکه اندک آب درین کو امانده بود
فرموده عکس بود خاتمه شهرت نزدیک فرموده در آن نزدیکی
بیا باریت که آهوی مشک نامه ای افکند **نظم** و کسی که بنده از در آید
که کافور بنیک از در آید **نظم** و کسی که بنده از در آید
و ببار آمد و ببار آمد و ببار آمد و ببار آمد و ببار آمد
که از در و از در و از در و از در و از در و از در و از در و از در
که **نظم** و کسی که بنده از در آید
آن یکنو بود **نظم** و کسی که بنده از در آید
بر کینه نش **نظم** و کسی که بنده از در آید
نوی

فلو **و فحید** هر دو یک معنیست یعنی خند و انداختن
و جدا کرده شاعر گوید **شعر** جوان بادم و چمن فحیده من
چو فحیده شده اند بر چیده من **فغان** دهم و الاقمت میان
مهر غم و چمن **فرخنده** نمایان بشود **فیرنده** خورای بود
بخشش موزور **خورده** دسه بود **فوسته** و **فوسته** هر دو
رسول را گویند **فصیر** چون دریافت شاه به زبان روزنه
کا مکتب فرشته به روز **فصح** آموخته بود و **فکته** ننموده
باشد **حق آی زبوی** معنیست مانند زبان کوه که کجاست و
کرد **وی** سعی آفرینی بنمود و پسندیده و دیگر دنیا را بر کنده
باب العاقب مع الف قیقا هر دو قاست و ایشان
رو حکیم بوده اند از زبان **سب** نام شهرت **س**
الحیم **سج** و از هم فشاردن **سج** پیوده بود و خود
بریده را بر کنده **مع الدال** **سج** که در کارها گفته اند
قاکته عاید باشد که در جنگ برشته مثل قهای آکنده از نمید

و در هر طاق بنای خانه را که در دیوار باشد بر کوبند تا جایی از دیوار
کشد افسوس دهند که در آن عصر **چنان** قرص باشد
تن که در دهان منک و دل و اندیشه کند **اندیشه** تمام غمناک است
کجاست ز طاعت باشد که آنرا بجای گویند بازی قضا گویند
کی تا مشایخ باشد که منی چهار طبع دارد **کی** بیای باشد
با عقل **آید** تا بجای باشد که منی یا گوشت جد و باز زنده بر آید
کند و از بوی تر کند **بی** و لی را که هو اوست چهره نازد
هو ایا **پا** حاصل مرغ دارد و را بر آتش که دمای **کلی**
فت و شک بود از زرد کار **کولا** زمان گردان **کدا** اگر دای
مع الباء **کیت** بدو غل باشد که **کد آب** و **کد آب** هر دو **کیت**
و **کد آب** را که نیند شاو **کیت** شینم که خرد و کد آب **دیر**
چنان که نیند ز دورش **بیر** **کیت** چیدن بود **کد آب**
اکی است که پل با ناز ایش **کیت** **کد آب** و در پای **کد آب**
خامزوب **کد** کوره کتی بنی با رخ **کد آب** **کد آب** که در کرد

کلی

و من باشد **آیات** **کلمات** امده که چلی بود که بر طاق باشد
باشد یا طلق **کد آب** و **کیت** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
کیت **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
که پادشاه آن ملک **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
عسل را که نیند منی **کلی** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
دارد **کلی** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
که **کلی** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
زشت را که نیند **کلی** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
مشار **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
کردن **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
برست **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
همه **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
عشقه **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**
کد آب **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب** **کد آب**

دلم چون دل تو بکفیه نیست **باز** زدن دل تیر بکفیه بود **ل**
 شیر برتر و شیر بود کوی **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 زین خوره باشد و شیر زباز **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 سر ز دورا که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 باد امی که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 و **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 بشکر **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 کبیر **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 آقا دورا که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 طیان کوی **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 دارد که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
بخت شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 کند آوری **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 دقعی که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین

داد داد او بجام دل بدم که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 برز که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 است **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
بخت شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 خوشی مای **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 و توان **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 بر آمد **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 شیر **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 معنی **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 و **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 در **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین
 که **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین **بخت** شیرین

اگر کوزه را و کتی که برین آتش برده بود و دیگر می کند و گویند
 نیز گویندش و آن نیز نیست از کتی و سر کتی سازند تا کندی در آن
 کنند **پست** از تو دارم هر چه در خانه خود را در بر دمان کشم
 و دیگر که از راه جنگ بود که از راه زهر دار که گویند و گویند
 و که از راه های ضد است شام گویند **پست** چو چاره کنند
 و نه چشمت **پست** بر آن نینجند و زدن آن که گویند **پست** از کتا که نماند
 و که مردی خوش رطب را گویند و **پست** می بدان آید
 بخت **پست** تا بر آید و طب ز کانه نام که از چندی دور و کتی
 خاک بزرگ را گویند و **پست** مرد شمشیر و شمشیر بخت
 چنان کان سران کردن که از آن به ندان بخت **پست** از کتا که نماند
 و آنند کردن بهای جنگ **پست** دیگر پس بخت سر کتی که بزرگ آن
 رسی در و بند و بخت کشند و رسی رست کند که از دوی
 کتی بختی بخت که از جرات پد است و بیشتر زمان را بخت و وقت
 زدن و دیگر کوزه سر کتی بخت که مسافران دارند و بیشتر بخت
 از آن

اگر از غلاف در زدن و برین نازی گویند و می خورند سازند
 و باید **پست** آتشی که از دکان بخت و از دکان که دکان
 داشت تا دکان سوای راج و حرا و دکان را بر گویند که از کتا که نماند
 آتشی بر ای زرد بود و **پست** که سیلی بود و **پست** درخت منبر که
 کند از دکان که **پست** کتی چاوری بختی بختی دور از **پست** چاوری چاوری
 بیالای که از چهارم جای برین زدن که در پناهها و کتا که نماند
 چهار پیمان اندازند که از آن بخت و از آن بختی از آن
 نیز گویند که از چاوری آتی بود که در زدن بختی زدن و از آن بختی
 گویند که از کتا که نماند و **پست** که در دکان و دکان و طراز
 گویند که از کتا که نماند که از کتا که نماند که از کتا که نماند
 و **پست** که از دکان را بر گویند که از دکان بود و می بزرگ و دکان
پست کتی در دکان سپاسی شده و **پست** که از دکان که نماند
 شده که **پست** که از دکان که نماند که از دکان که نماند
 نیز گویند که **پست** که از دکان که نماند که از دکان که نماند

و عصا را بر دو کوفه و غیره در اینجا کشد و یک گنبد در آن قرار
 میزند که گنبد و صحنی گویند که این کار از آن باشد که شکین
 نامی باشد از جادوس و جادو باقی بجز باشد که آن آتش را
 گویند که زنی هم نامی مرصع بود و در جادو که پادشاهان و
 چون بر تخت نشستند و نیز از آن برای سرایشان جادو
 و احیاناً بر سر نهادن و قیامی است که بر رویان جهانت و گویا
 تا جست سال و ماه مراد را چو گزشت که آن است بر و بالا
 باشد که آن حق یعنی چوب و غیرین بود که کسی را بعد از مطهر
 کا پس موزنان بود که آن مخالفت و نامحور باشد که
 زمین کند باشد از هر چیزی جستن که آن یعنی بزرگ
 که از این فرامیدن بود که فریدون نام تو است که مطهران
 زندگانیان پوست پاره کاوه آنکه که علم و بدون از این
 ساخته که در آن تو حق باشد که کشش ابوی هر چیزی از
 قاطع و لشکر و مال و شکر در حق و پیشه و آنچه زمین مانده که
 کمال

این است که در این کتاب
 آمده است که در این کتاب
 آمده است که در این کتاب

که این باشد که زن کاوه گوی بود که آن را باید زن باشد
 که این یعنی خدا بود که آن نام بارز است که آن بیولو
 بود پس زود رسد و جادو زود بود و جادو کند که آن آتش را
 که چون جادو باشد که از دست رنگ باشد و دست زنی در آن
 بتوان دید که آن زن که باید باشد که زن بزرگان باشد
 است که بکشت برین کشور زن و چنان کن که یابی ز کثر
 زن که که کوه جادو است از بل بزرگتر که در مندی باشد که
 که زن بزرگان بی کنار باشد که کند فلان کار را که در دست
 است که آن چو کرم زن از آن به چوینار من است که در
مع آواک و مرد بیولو و جادو در این است و همچنین
 که در مندی چیزی زن آمده حضرت است که در کلاش را بر سر
 که دانند که چه نیست زود که کاوه و زکین بود که در
 و نیز چنان بود که در دست در آنکه زود خوانند که نام
 که زنی زوی پس مداد کام کاوه و زویون بود آن در دست

که در استاجک رود از بند از آنکه میخیزد و غار کرده باشند
 و در میان چندین دارد و نهند و آنکه دهند که کجاست
 باشد که در خواب بر مردم افتد و از آزاری که در آن
 و باری عبدالحکیم خوانند که او بر کوه را گویند و در
چند چو خورشید بر زدن از برج کوه را بر آموخت برآمد
 خودش چکا و گوشت مهر و دیگر و بزرگ و محترم و در
چند اگر چه گوشت و بالا و در جوانی و پیری و کافا بود
 و بی نمک نیز آمده شد **چند** چو ز سارم و باویا بگویند
 و بگویند که ضعیف کالبد من نه گوشت و نه کفایت کایم
 ابرو و خیر بر کشته است و باریست یعنی چریت که بدان جا
 نرسد و از آشنائی خوانند و حالا ایشان میگویند **چند**
 این تری اکنون که بشنم دست از تو بانشان و
 گوشت و دندان زنوده کاه و کاه شده را گویند کدو
 زنوده و کاه و کاه را گویند **ح الباء** کاه به نیست

در آن

کجاست باشد و دیگری وقت را گویند و دیگر گویند که کجاست
 و در سیم که خسته در آنجا از بند کلاه چرخه بود که جلا میکان
 رسیان بود رتند از و بکار برده کلاه عقیق و عقیق و کجاست
 و بکار را گویند و حالا علم مشهور است که کجاست کجاست
 موسی را کجاست چرخه باشد که بدان حاجت کند کلاه باشد
 بود که تباری تسبیح بود و آن نیم نه باشد کلاه که در پند
 خاری باشد که آن خورن کجاست رسیان بود که کجاست
 بود و از او سینه گویند کلاه دم بریده بود از خود اسب
 و دود و دام و هر چه از کار افتاده بود کجاست خوی باشد
 که دانش آموختن کرده باشد کلاه بندی بود چوین که بر پا
 که کارمند کرده باوریت سیه فام و پر خشم از مار به تر
 کشته پایشان شده باشد کلاه زکیده کینه و کت
 و کوی باشد کلاه طازه بود و می کام و دمان که تباری لهات
 گویند **نظم** در جهان دیده ازین شوی زکده بر مثال خراطی

خوشتر و زده دست بر سر شاه **بک** شاه با هم کاد به یک خواه
که استیده است برین شده کونده جالی بود که راه را
پکنده لکن و مال دام بود و گویند که جالی که به کونده نازا
گویند که ریش به کونده است احوال بود که کونده پاره به کونده
که به جاده و زنده کونده و کونده هر دو معنی گویند که گویند که
در آب نشیند و تیره گویند که کونده و کونده هر دو معنی
که کونده به کونده از هر چه خواهی باشی کاسه او بود که
هر غلبت بزرگ در نورستان بسیار بود معنی بود **بیت**
چند پی برده عالم چند **بیت** چند پی طریق بود پی **بیت** از کونده از هر
وقت و شوق نفس **بیت** چو کاسه می نیاسی کاشی **بیت** نیک
بود شاو گوید **بیت** گفت آب کاشی ز سر می نخت **بیت** خورین
درق کشت برک درخت **بیت** چو کاسه و قشاقاب بود **بیت** کچه
خدم بریده بود و باری ابر کونده **بیت** کونده و خانه
بود پی سر می کیده رسو او و کونده مار بود و کونده را گویند
۱۶۰

کونده به کونده **بیت** چو کونده کونده بر آب جوی **بیت** کونده
بشت روی کونده و کونده سر می به کونده زلف روی
بدان اندام کونده **بیت** ناز کونده **بیت** از کونده کونده
کونده کونده و کونده کونده و آن کسی را گویند که هر چه گویند
و هم هم کونده کونده که امید کونده می نعل و مار کونده و کونده
کمی کینه کونده است کونده کونده کونده کونده کونده
سورخ کونده و باری احوال کونده کونده **بیت** کونده بود و این نام
از کونده یقین کونده از کونده اند کونده کونده کونده کونده
کونده دوزان برشته باز بسته دارند و بدان معنی چندی در
کونده نام شریست در کونده کونده کونده کونده کونده کونده
بیت کونده کونده کونده کونده کونده کونده کونده کونده
کونده کونده کونده کونده کونده کونده کونده کونده
باب اللام مع الالف **بیت** کونده کونده کونده کونده کونده
مع التاء **بیت** کونده کونده کونده کونده کونده کونده کونده

درست چون ز آبرو از غل **یا** که عاقلش نیاید بی خطا **یا** اسکا
طبع باید می قوی تر از آنکه **یا** ز آلت سخن آید می همه مانند مستند
می اندوختن **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
از انجا خیزد **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
گویند که کجاست از دور ویت کنند چون قیامت **یا** میستند **یا** میستند
میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
در زمانه و مخزن و آنکه **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
حق و علما **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
بر آنکه **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
و کسی **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
در وقت **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
حق و حسن **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
و کفران **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
با و در **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
یا میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند

وقت **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
بر کوه **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
پسند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
مخزن **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
چون **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
و شکاف **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
بر ناز **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
طهار **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
شاکر **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
پادشاه **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
عصر **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
جد **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
مخزن **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند
برکت **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند **یا** میستند

حکمی بدنام او خوشتر است **که** دانش می رست او دود **سپید**
عقده عظیم نام پر دامن و در غصه **سپید** که عظیم
 اینجا که دانش **سپید** می بود در سینه دانش **سپید**
سپید می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 می نمود بزرگی و دست **سپید** درنگ کردن بود در کوه
سپید **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 در آب نشیند آن و غار از رخ **سپید** آمدی گوید **سپید**
 بهر یکی آید آن چون کلاب **سپید** نشاند شده باغ بر روی
 آب **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 بیار و زین **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 زین آبی بود که در روی پای بر زمین زین **سپید** می بود در سینه دانش
 بود بر ملت ابر **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 آتش پرستان بود **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 هو او چون آتش پرستی گفت **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش

هر دو یکی لاف و تقار باشد **سپید** نشکند ز لاف و تقار
 نشکند ز لاف و تقار باشد **سپید** نشکند ز لاف و تقار
 یاجرم که سقریان بر خال سینه باشند و سقریان
 انکه مردم خلق زنده خفاک کوی باشند در زمین با در کوه
 چاه کوچک و در هر چه اند و در الان نیز گویند و در
سپید **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 در خفاک **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 آرا جبار گویند و با در باچان کول سینه خام و سینه خام
 سینه نیز گویند **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 پاره آهن دریم کاسه نهند آب در آن کنند **سپید** می بود در سینه دانش
 آهن پاره بار از اینجا بر جهانند **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 از طلاس و مانند این جیها **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 هم سادگی هم نکی هم شکری **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش
 مغلک تنی دست و حیرت در ویش حال بود **سپید** می بود در سینه دانش **سپید** می بود در سینه دانش

در سمن و سنان و در کبریا ایست چنانکه کوی خاک و خاک
 میر و ملک مورچه بود و ملک زمین بود ملک سپیدی بود کبریا
 ناختن بدید آید بعضی گویند در ناختن بود نقطه های بنید چرخ
 بختار بود و خسرده چه خورده چه بختی چنانکه در خور گوید
 چنین گفت بارون مراد و زردی معنای هیچ آید را
 ملک و نواز ملکید باشد می چون خوانند که در راه بنده
 آن دزدانها از بالای در افتاد و کج شو و خردانی گوید
 همه آید که از دامن نهان و دروغ به چون کند از کس کوه
 چه کلید آن زندک مشک نام در دست مع اللام
 مال مال ظریفی باشد که بر چری کرده باشند از روغن و غیره
 شمع بنور جام پر از می کشیده بود که گشت از زدن دیده
 جام باده مال مال ماکول کلونید باشد و رسن را نیز گویند
 لطفیت که از برای ناختن و درنگ گویند می بایست و درنگ
 کن پس مول و توش درنگ کردن بهمان بود و نظم بولیم
 ناز

ناز و خرد شود درگاه اولش که می نواز و مول عیت
 در چشم میر و مال نام گویند در سمن و سنان نام نواست
 که مظهر آن زنده مکل کریمت که در آب بود که از درگاه
 آید بکیر و خون بخور و بزرگ می شود چنانکه هم طاک بود
 سندان خط غایت باشد که غایت فرمان در آن نشیند
 علی شراب خند بود و خضر گوید پت بزرگ نام اندرین علی
 علی نوازنده چون لاله بر زر و کل مع اللیم میا نام
 رنگت مدام شراب را گویند مع الفون چنان بید را گویند
 ما در یون دار و میست که برای استوار زنی جویست ما پرت
 نام حودیت که حصار سنگی کرده است و سمن و سنان
 و سمنهاش هر یکی یکبار است و هر سونی هزار مرد و پرت
 داشت و عمارت آن را و کس کرده اند و می و زنی آید
 شمع بهند و سنان نام آن هر دو تن به پیش ما زین مرد
 ما زین زن مدان کسی که بنشاط رود و گویند می و نذر می

و چون کوزه آن دریا می کشند و خوردن آن **مصلحت**
 و بوی خوش کردن و شستن و چربی باشد می بیند **نظم**
 دوستان را بدین جهان خوش بگویند وانی این سخن خوش
 تا خوشتر در آب برود و خوش عمل باشد و بوی آمدن
 و خوشیدن و نیایش و خوش بود و بوی آفریدن و دعای بگویند
 باشد و در کوزه **نظم** بدو روز از نیایش کنند جهان آفرین
 ستم کند و خوش شد ستم می زنت و سرش
 و طاعت کردن و **نظم** اگر روزی از تو خوش کنند
 همه مروت و خوش کنند **مع الفین** شاعر قدی بگوید
 شراب خوردن را بگوید **نظم** باده ز دل شست اندوه
 دل را بخور و پاران او شد شاعر و فغان شهریت دفع
 نیک بود و **نظم** شاعر یا چربی باشد که بدن غله چایند می
 یک و اگر از غیر گویند یکی از چهار چرخ و از بود عباد را
مع الفین و آن را می کشند که در کوزه یا جایی دیگر کنند

بیهوده هانی او را باز آید و بازی آنرا صد آگوشد و یک را
 کوبند او را کشند و می کشند و **نظم** از یک و با یک است
 نوزده مرد که بر زنت شده و اگر **نظم** الکافین و یک
 و دوس پسند و عروسی را نیوکانی گویند **نظم** کشته آلوده
 و آلودی ترش کوی را نیز گویند **نظم** نقش و میوای چوب
 باشد و شاشان چون نقش بکشند آواز نیز کشند و بعد از آن
 نقش کنند و آفتون و حیل و عبادی را نیز گویند و غفری
نظم بگویند و نیز یک با ختی بسیار نه بوی ماندت و نه
 رنگ چند ازین نیز یک **نظم** نازک است خوشا که چو در آید
 و کسی که از مذمت بگریست و بر طاعت او بپایم شد و بگویند
نظم سخن کوی گشتی سلیمان کرد و خوشا که بودی
 کرد و **نظم** جوی بود که آب جوی دیگر در زدن یک **نظم** رجا
نظم کان دان را گویند که قریب باشد **نظم** نیز قلم
 باشد **نظم** اگر سیم خواهی زین یادرم دراز آورم من بگویم

و سر زده چشم و سنان و آبی که بر پی نوزده زنده است یکی که بر آن
نیز نیک گویند **ناک** بر معنیست یکی آلت لطیفه و آن
و آلت و کفست که در آخر کله اسمی آلت دهد چنانکه
ناک و غناک و سه ناک و جاده پرزه ناک و نایاک و ناک
بر کناک و دیگر معنی باشد معشوش بکوه صوفیه یکی بکوه سرشته
و کافور و هر طبعی که بود **نک** بر معنیست یکی عدس بود و دیگر
جودیت از اجزای کتاب کبریا و چون قرآن سوره
آنرا جزو گویند در هر وقتی **ننگ** و **ننگ** و رخت باز
و نور باشد **ننگ** زرد و معنی ناک **ننگ** زرد و رخت باز
و آلوده تر گویند و زرد و نیز باشد و در کوه رودید از رخت
ننگ هم و هم و هم که را گویند **ننگ** آنست که بازی
مشک گویند و دور و بایکی باشد و مردم را بکبار و زور
مع اللام **نسیل** شست مایی بود و آبی که بد آن
گیرند از رخت و ما چون قلاب بود و سماک شانی باشد

رنگبر که از پی ز رخت بر جسد کشته اند و رخت نوزده
عصری **پت** یک ماه بالا گرفت آن سماک و زدن را گویند
در خزان سال ناک فی باریک بود و گویند در میان هم است
نول من باشد معنی که اگر و بیرون دمان نول باشد
باشد و معنی کشته اند چنانکه است بجل بر دوازده اندام یکی
کفین چنانکه بر داید و بازی آنرا اوصی گویند و بر یکی
و بگرمای تری گویند و در اصغیان نشک و در رشتی بانی
خوانند **نشل** و راوینش باشد از جای پیکر و آلت پیکر
نقل و خواسته بود که موز خطش بر نیامده باشد
مع المیم **نصام** چتری تیره و گرد ناک درست سال
پت مخرومی تیره که در از نیام که روی اندران کرد
کرد و خام **نهم** بزرگی و بی همای و قامت بلند و خشم
بود و نرم مع باشد معنی بخار زمین که بازی ضاب گویند
مع البنون و آن بر معنیست یکی شمر را گویند که بر یکی

بشد یوسه آره درود کردن بشد هدی گوید **بشد**
یوسه برند پای سکند **که** تاپای چوپا در آرد بشد
یلکه بمعنی را کردن بود معنی سر کردن یالکه سر دی کاوش
بشد **ملک** بشد یوسه آرزو مندی بود **مع آلیه**
یاری چون دو برادر بشد بمعنی یاری شدن بر آمد
یک بسی پیکاری بود بشد گوید **بشد** بجلی کن
جادو ان یک بسی **بشد** آرزو خود منم خود رسی
یار بدی مطرب خمره پرویز زده یاری فلاح بشد
باب المستعارات **بشد** کن بهانه نص
پوشش فاق دو چهار زده یکر را پیش باز آمدن بسید
طراسی کاسه بجلی دست **بشد** نمید شد ترا می
آوده بصیفت آبت زیر گشت معنی زوقی و خوشی
پوشیدن کردن عیب کردن ترکان ز ناخت کردن
قلب خوار قزاده سر اسیمه سر کردن

در کرده

دست بر دوش پند کردن وضع کردن کران **بشد**
لکاپوی دود وی قران **بشد** خاوندل بشد کریم دست
بازره کار شوق سپهر بر آب افکندن ترک ملک و عار کفن بر آب
عالی کوی سرور ری کردن حجاب کردن در خط شمع
کرد پای حوض میگرد و پیر این جای هم میگرد و بخوابد
کله را بکند از غلاف **بشد** معنی بوی می نازده آردی
پهلوی کردن اصرار کردن **قطع** آن فلک رای
که جانی از تصانیع سلیم **بشد** هر ضام جانش نموده گشت
نحوه الاحباب نامرک و طوطی از نشت **بشد** منشی طبع هم جمع
عالی جناب **بشد** چون بای این کتاب اشخاب اتمام یافت
شدرم تاسخ اقامش با تمام الکتاب **بشد** تمته آرسامه
بشود الله الملک الممان محیر

فی شهره الاقل رسیده
نکی موقوفه از اجماع

۲۲۴۲
۱۲۴۲

تجربہ نیکو کار

لغات متوجہ کہ از تجربہ نیکو کار

افلک نام دھرم آدم بود که بکمال پیکل بود و نیز کرانی خد
ز و نقره که بعد که خن بماند الوام کی می نیاید غم که آری
مهر گویند نام مصلحه او رسم امیا همان که او را بیان کرد
آری آری نیکو بخت اندر و بکون آری بخت انگیزه اکونند ان
انور کس آب بی سواران آب که جاباب بخت آب بلیبر
و قبل شکله آب بلیبر و نون اشکوب با و و خاسر سق
آری گشت با با و خاسر اشکوب بود در بلی که سکه از آری
آب دست ماندن آفتاب برج که در میان آری
یکه بکیر و آب ماه گویند آفتاب بخت کل نوز و جاوریت
مانند کعب از آری و گویند زاهد پاک و آفتاب گوی
استحقاق طبایع از بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر
بلا عینت بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر

بلیبر

چه طعنات که اطفال باغ می برزند بکون که بلیبر
بلیبر بلیبر را سلوک عیش و فراخ و خوش و خوش و خوش
زندگانی و خور و دهرت **الذی** و بلیبر بلیبر بلیبر
چنان **بلیبر** که ازین و سلوک بخواند من و سلوک را و بلیبر
نامه را نشان کرد و **الذی** همان مثال که بلیبر بلیبر
زماره طلی بلیبر برای حق را حفظ ختم گفت **الذی** بلیبر
عفو و عفت فوی که **بلیبر** بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر
بلیبر دست راست و بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر
الذی بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر
بلیبر قدم را نشید شو شهر که و در بلیبر بلیبر
الذی بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر
کوی نشیدی بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر
آری بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر
خوان نشد بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر بلیبر

خورده
 عدت بچند خورده پنج برای حوادث روزگار مثل مال
 و امثال آن **اوزی** ای زمان چه مدت عمر و قصر **اوزی** ای
 مدت دست و گدای **حسین** نامه و آواز شتر و
 این نامه **اوزی** رحم و کرم و انوین رفت سلطان
 بدو شد یک جهان چنین و این را اصطلاح بخوبی
 کردن اقسام جنگ در زدن **اوزی** دست بفرمان
 و در زدن **مستم** ملک است جلیقین را رانی که بان
 و شبان **حرم** پیدار بودن در کار **اوزی** که باره کش
 رانی خرمش بود راه **اوزی** خراج او نیز دخل عدنان
کشف پناه بملک و موافق خوار شدن **اوزی** و در کشف
 غذای و جهانی **اوزی** که در مصلحت و موافق است
 کی هست مثل بود که دیگان برای اسقاط حمل عورت
 ابکار بر نرسد شرف نامه **اوزی** ما چون بک پید و قوی
 در سکون **اوزی** اندر عشق از فروردین چون سده

فکر

خطاب ایچنه بن ریش و موی رنگ کند **اوزی** از فلک در یک
 و سپهر **نظم** که چون من کنج حور است و خطاب اسلام
 کردن نهادن **حسین** ای اسلام ایضا و جرحت ترا
 یکبار زاده اندر سایه عدل و قوز باس **اوزی** سخت شدن
 و در کشیدن و درین پست **اوزی** بی خشم است **اوزی** چون
 هست و بچه باطل پیش **اوزی** منزه پیش باس او چون قصبه
 جرح **اوزی** هست سیاه و بنید **اوزی** لعل و در خنده شد
 رشتن پودین کشت **اوزی** جرح و تهرت کشت **اوزی** ساغ و شکر
حسین نام موضعیت **اوزی** شاه بون تکریت
 کشت که روز چنین **اوزی** مال مهاجر کشت **اوزی** جیش بجهت اهل
 بزر **اوزی** اهل از بار خدای اهل اندر یکوت **اوزی** در و کوی
 که زمین در گذرد آن مودت **اوزی** چری کجایه کبی او
اوزی در کوی منزه باش که کوی **اوزی** اقطاع قدیم شاکست
شک درخت سرد و در راه زن و مکاره و شرف

ماه و مجره است و اصل و متولد است اعلاطه مسکله که بان
 در غلط اند از **نور** که غلط مدینه این چه دوی باشد
 دوی فصل که هم شد و هم شهود است مهتاب که از **نور**
 نعت و به ترا عام مهتاب نعت به خط بر خور داری عالم
 از به خور با و وقایع ساز گاری **نور** هر که در سر نه
 از جام و دافست نیست به پایش از در و اجل تا جاودا
 محمود با و **نور** است در پرتی **نور** از روزگار بهشتی
 که روی نمی به هزار خدمت و هر ضعیفی و کون و سیر
 اطمینان و مطالب کار مردم و برگ که از درخت افتاده باشد
نور به نظام عالم سفلی بوی او به هر ساعتی ز عالم
 سیر با و قهر تک چیزی **سیر** و شوار **سیر** کرد و
 نعت تو بیا به بلند گشت به در پایی است و غیر و سیر با
سیر بلند کرد این **نور** که هست که متصل مدینه
 مدینه که دایمون باد و آبی بزرگ **نور** ز نور
 دی

ایادی بگویند و تقیبا و شهاب و بجای دست تمام آمده
 الجید است **نور** در شان نیاز است احسان ایادی
 چون پیر من یوسف و حجت پدر آمد به بزرگ کاری **سیر**
 بر تو قدیمت چنان که زره تقدیر به زنده در کونک و نوب
 خور آمد صرح قهر و کونک و نوبی بلند در کونک و نوبی
 منوکت عمر دساده و حواری **سیر** هر که در دور
 مقصد میروند به یاکلی در صرح این صرح میروند
 نصیح خور ابرار است **نور** با دران حواری
 که در شروع میکند به تصحیح که محط کاه امر میروند
 رایح رام کرده اند چاروا **نور** عنان باقی ایام
 ده که رایح او به سعادت است که در محک و میراند
 محو و جاروب **نور** در محو و فرشت مجلس رایح کون
 خیال و جبار باشد و تدبیر او به **نور** و زلزله و حواری
 او تا زمین سیر باشد در اعظم فوطه که بر دوش اندازد

اوزی آسمان را که نوید جامه سبک از وی در زمان
 در آن هر دوزخ از سر بر کشد خط نفع و نفعی دیگر نیاید
 اوزی کفایت که چه هست و خرابی سوا که کن اوزی
 زین خط زمان و نه آشکار طاق ماند چون و سر از
 و نام شرف نامه اوزی باز بر طاق دیگر صمیم اندام
 بکنی بر خط سعدی بدر جام عقار حاق آفرماه و شب
 آفرماه را گویند اوزی نامش ای تو پنهان کنده آفرماه
 حاق که کوشش عدل تو پنهان برده از خضر خاره
 یسار و یسار طرف چپ و تو انگیزی عین و ست
 راست و طرف راست و تو کند و منزلت یک وقت
 و تو نامی اوزی یسار تو فلک جور و عین گفت مرگ
 عین تو دم هر چه مر است یسار و محبت با ملک بود
 که که در ادب و کان عین را از روی آید عاره
 اقطاع چری که رگی داد اوزی جوئی ز ملک شاه
 اقطاع

اقطاع اشتران اوزی زرم جو تو آفرماه روزگار
 بیشتر برده دهنده و تو آفرماه اوزی ابرو
 بود و اوج عصی که عدل ادب بهر یک و بهر دوزخ
 زری کل نیت که در کوستان چو جان می کشد
 آفر اسفک گویند و چه رنگ زرد صباغ استمال
 من اقرار است بر اوزی ز رنگ قدر تو آشک و طاق
 چو شمع و چه زرم قهر تو روی اجل چو رنگ زرد سر و گوشت
 بی شادی و غم بهم آورد شرف نامه اوزی که بود با تو
 چه دست در وفا چو باز که روزگار کو زین درم و آفر
 شیر دانی خواننده اوزی و لیکن از چه چنین بود و آفر
 شوق می که گیت بخون بگر چو ابر طیر بان سهرای
 اوزی زنی پان تو اسرار دی را حاکم اوزی پان
 آیات جو در افسیر لغایه زیاده زبون اوزی که
 این مبر این شورش خدمت او که کند ای شایسته

ناصیه بصیر ز جبر چیدن شکم و بختی نفس کشیدن **اور**
 که این شرف اگر این بازار تو فوت شود **اور** بمان تو که
 زین بر آیدم ز زحیر تو فیض تمام کردن و پیکار کردن **اور**
 مرا بکوی چه باقی بود ز رفیق شغل **اور** چه در محاسن از کمال
 بگذرد و تو فیض نجات بیان سرا **اور** مرا غرض شرف بگذرد
 عاقبت **اور** کس خشن تر شرف باد بر سپهر اشر خطره قدر
 و منزلت و معنی تهملک نیز آید **اور** بمان محراب و دراز
 بنام شرف **اور** بمان بگو بگو او دار و آن محل خطر اطلال
 خانه پراکنده و نشانی نهایی سرا باز اینر گویند **اور** تو خور
 روشنی و دست خراسان اطلال **اور** نه بر اطلال بناید
 چو آید آن خور راقت مهر بانی کردن **اور** بمان کشور ایران
 چون کشور تو را چو تو است **اور** از چه محروست از سر
 این کشور **اور** بر گردیده غره گزین ترین چهری **اور**
 خسرو در همه انواع منزه دست است **اور** خاصه در شیوه

این کلام
 در این کلام
 در این کلام

در این کلام

نظم خوش و اشعار غزل مطهر باران بارنده **اور**
 حکمت کوی از با و مسیحا کرد و دست دست بر این مطهر
 اصطلاح **اور** بهم را گویند شدن قریح کوفتن و معجز کردن
 صیاح کوفتن و سوراخ کوفتن **اور** چون اصطلاح که نوع
 هوای طریق صوت **اور** داد از زده صیاح و مانع مرا فزینیم
 شراب برستان و گویند چینه نیت در بهشت **اور**
 بر لبه بهر خدمت کباب و دولتش **اور** رضوان میان کوفتن
 تنیم را که اصطلاح بکوی کردن و برگزیدن **اور**
 پشت پخیری باز داد و پنجه بکپی بودن **اور** اصطلاح
 چار است دستگاه وجود **اور** باکسته و پیغ و پاکجا و صد
 رفیق زنی و خوشی نمودن و یاری کردن و همراهی نمودن
اور باب رفتی و آزار کشیده کرد **اور** پسر شده
 بنای کش شراب خود **اور** در میان انداخته **اور**
 زمانه هر چه بر این بوضه توان داد **اور** که مادر است خلک

بر نبات خویش غور صانع چوئی که از از چوئی بلبل
 انداخته شد به رخ **افزونی** دیگر ز محنت کم دهم زنی ز شوهر است
 از آنکه **افزونی** خدا پس عادت است آن و نماند پس بصر قطار
 پوست کا و بر از طلا یا نقره قطیر پوست استخوان خوا
افزونی نه این قدر و افلاک دیده نه انجم نه دوام
 بود و قطار داد و نه قطیر حضرت نزدیک و کرد اگر در
افزونی پایه قدر و بجاست که از حضرت **افزونی** چرخ را عقل
 برون کرد بد و دست انداز طراز **افزونی** مدینه نیست در
 اقتصاد بلاد شش از طرف ترکستان و آن قد
 چن است هوای لطیف و خایاک بکوه و آبی شیرین دارد
 و آن مانده است بهشت و اهل آن در غایت خوشی
 و در آن نوای و هوای خوب صورت تر از ایشان کسی است
 و بحسب صورت ایشان مثل زده اند مرعاب البلدان
افزونی جان مایه تر از طره جوان حق **افزونی** و لا

نکته از آن

را از دیده ترکان طراز اموار **افزونی** بالبحر نام شهری
 در رستان که هوای بد دارد هر که سالی در آن مقام
 در عقل خود نقصان چند کند آبی عجیب البلدان **افزونی**
 ای ز لطف و تسهی برین قمار **افزونی** وی ز مهر تو نشانی
 اموز **افزونی** و ادکشتن و داداشته شدن **افزونی**
 دست او را بچرخ چون خدای و آبی صاعقه **افزونی** طبع او را
 کان چو اخوانی و انجا احساس و حق موافق ولایت
 بین و سازگار آمدن **افزونی** روز بود کاین زمان
 برو حق این دعوی گرفت **افزونی** در دغش خود شهادت
 می کرد و عطاس **افزونی** سینه ستری که بان آب از جاده
 کشند دم ازین بابت سیر السوائی یعنی سخی که منقطع
 نشود من کب خوب که از کتب لغت حدیث است
افزونی تا بود سیر السوائی در سفر و در ملک **افزونی** و نذران
 دوران قطیر کا و او کا و حواس **افزونی** ابراج و آوردن

دارند کاری کردن **الذی** در شعله اشراق و ابدان
بناست و آن آفرینش **کشت** کجای زلالات چنان
سنگینت که بخت و دایه ای آتشین روان کنند
کوله خوانند و کوشکچه و او نیز خوانند معنی یکی آن سورا
کته که ملکات شرف نامه **الذی** نه بختی بختی
نه شکسته نه تیر چرخ و نه سامان بر شدن و نه معنی بوی
کند کوکب **الذی** در و حکم روان کرده مفت سواره
زلف و ادر و طشان و دوازده جوست معنی در کوشه
الذی میان کبر فیروزه را از بحر محیط میان آب
خاک قد و معنی خلق ساده **چیت** بد از کبر معنی ابراج
اوست بی آلت **کوه** که او بس بود ای شور بخت خام قوت
عشق تاریک **الذی** جملین بری که بجز بر شد آسمان
کمی ز کوشش او روشنی و گاه عین و راق و فیضه **الذی**
نه پی نایش خلق شد موی خلق **الذی** نه پی کفایت و راق
بکاره

بکار و راق خلق **بیره** خون فیه و **چیت** جود و صبح
ای عیسی و آدم **خرد** بطف که آرد و موسی زلف و خلق
مقیمت از لباس **چیت** که بخت از نه من ابر و صدف
لوه لوه **کوه** که بخت از از صحن بر چمن و خلق و خلق **چیت**
کمی ز آب کند تازه چهره کلزار **کوه** که می یاد کند باز لاله
خلق بوی **چیت** **الذی** که دلیل کند قوم فضل را از طره
کمی ملکات هر روز را کار و بوی استبرق و چار و صبر
و پایا خا خا زک **الذی** باریک **الذی** ز دست باد و بختی
سندس **چیت** **الذی** بخت استبرق لایع و خشت
الذی همه اطراف خانه لمحه برق **چیت** **الذی** رخ لایع و
می براق اشراق روشن شدن **چیت** ماه ناکه بر آمد از
مشرقی کوه خانه از اشراق و چون معنی صاحب شجره شعبه
این مثل در کتاب الامثال باین عبارت نه کورت که الکت
و شحون و ذو شحون را هم در آن کتاب به طریق تفسیر کرده

و در صورتی که در خون معرشت و بی صاحب رها
 و بجهاد و شهادت و بی مثل اینست که سخن صاحب رها
 و بی و جهاد است بی محال و جواب و در دو سخن بی
 چنین می بیند که بی کون چیم و عدت و از لفظ و
 بجهاد که شدت و در شده و گفته اند که کپش
 چون و است بر الشات و انصال و کس از و می
 که شاهی آن در هم عهد و آرم بجهاد و در رهای
 پس در وقت را شواض **بی** و چون شد عدت و
 در و ادیم و قهر و ازرق و راق و توغنی باطل
بی و توغنی و شای و بخش و آفت و نینای و طبع
 حشیش که و خشک **بی** بان و جاده خیم و زین و
 که از آن روز و شب و چون با ش و حشیش و چون با
 اندر ملک درک و زل و شش و در و در و در و در
 بهشت **نظم** عالم و آدم بود که شد که در و کار و نیر

از کج

از اهل و درج شد عز از اهل و درک و در و بی رها
 من و طهارت و در و بی و طهارت و بی رها
 که در ایام تو **بی** که شدت و آمل و آمل و بی رها
 زمان **بی** هر کجا است بیک و در و عنان و جرح و بی
 رکاب و آمل و ملک و راه و ملک و **بی** در ملک
 از آن فرست و نشان شهر و شهر و از ملک و طهرت و بی
 میل و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی
 جایت که و در **بی** و بی و بی و بی و بی و بی
 بحسبت اسیر و بی و بی و بی و بی و بی و بی
اکلیل سر و بی و آن و بی و بی و بی و بی و بی
 صف و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی
 بحسبیت و از ل و قدرت و بی و بی و بی و بی و بی
 خواب شدن و بی و بی و بی و بی و بی و بی و بی
 که درین حادثه و در و در و در و در و در و در و در

13

 $\gamma \in \mathbb{C}$

شتره منزلیست از منازل قمره شوی ستره است
 که از پس هر آبر آید یعنی از طایفه در ایام حاجت
 آنرا بخدای میپرستند **بیت** رسد در شای و ترم تر
 کشد در بد و خوشم بشوی حسنی خوشترین خوبایست
 در آریست مدح و وصف که از احسان در احسن و در احسن
 حسنی ای کدام و چه هر کدام **نظم** دعوت نوع تو
 بر نفس تو تصور کنده عقل در حق بی نظیرت نه بد طلبی ای
 غی که راه شدن و پی بهره شدن و حق غیر المصداق که
بیت بر کوفه زده و مشکلی نشود و می از خواب بر بیدار شدن
 تو ظاهر نشود و رشد از غی مشغوب بر اکنده نشد **بیت**
 اندیش دور آن که انصاف تو روی اندر کشید و نه نشد
 زو بخون و قصه باشد مشغوب اشغال کرد و زو کفر **بیت**
 آنکه با اشغال انصافش **نظم** می را بهینه بنادست
 کشتان دیویش شرف نامید **بیت** دوری این کرم که

چهار جای

چهار جای این همه مادر غری و کشتی نیست قبول ای کار
بیت بخدای که موعول بهم خبر بدوست **نظم** بر سولی که
 زیند بکشتی همه دوست مشکوب به طالی و سختی رسیده
نظم که کس تو را کرده شده **بیت** کشت عام نمی است
 کوفه **نظم** مشکوب ملک مشکوب است **نظم** کاهوک جای
 مرغ خانی بود و دام را اینر گویند و زینبی که از میان طایفه
 در آویزند تا خانه و کور در آنجا بینه نهند و بچه را بوزیر
 و باستانده آشیان جمله غار از کاهوک گویند **نظم** و پرور
 کاهوک آسمان بودی **نظم** از لکن و زینبی در آشیان **بیت**
نظم چهار جود تباری طوسی و خونی شرف نامید **بیت**
 این زمان آمد و لیکن کمتر است **نظم** در همه کسبه نویی زرا
نظم رفت خور شده و از هم بریزیده شده **نظم**
 در آشیان هر که زهر و نمونست **نظم** از پایال خاک بریم
 رفت باد و از کشتن **بیت** و ان سعادت و جود

که رفتند بدان راه را به امید بود از سپید و سپید و سپید
چون بر آید و بخت در آوردن شرف نامه **بیت** و عرش
چو جاه روز از او نوبت **بیت** عرش عرش عرش عرش
و خست از کوه **بیت** شوم بهر جهان رسید است
ما نیکو تران عرش راج شراب **بیت** بد است
کوی که من بسته بستم از انیم ی راج و راجان و شسته
مسای بهیجا **بیت** لیک ازین پس در میان دوستان
بس مسای که برای آن کمترین آری است **بیت** ای
که از شمال قدر **بیت** ملک را ازین و دین را ازین تعلد
در کون خود انداختن کاری **بیت** که ملک کی عمارت عمر
نشود و کن خراب ازین **بیت** احطل ضعیف لا عا حطل فویم
من قاموس **بیت** قدرت گفت روز عرفی است
چون بد کرد احطل از احطل ایش بهی بار آمده
بیت بنده ایشی و عای که دید بهار زشت می جوید

نور

شول دیدن و دین شرف نامه **بیت** زرد گشت از
لغو شول **بیت** در دی رخ من سیاه و دل بزرگ **بیت** فوج
اندک که مقدمه شکر کنند و از شکر خشم و خورشید نامه **بیت**
ملک که از راه رسید **بیت** میرا که بیک پیشگاه رسید
موا و مردان شوندگان **بیت** قاصد و مردان موافق
پشت شد محبت و بجز آب **بیت** روانی و جاه و زمین و عطا
و روان در محبت و این بجای در آید آب الفضل و احطال
الشر است **بیت** ای ز بی آب ملک و دین دولت
و نهفته کرده رای زین را از راه **بیت** دیده است
بزرگ و قلم حصین بر زمین فراخ و آبی بر آن محیط است
و هزار است بر مثال خیره است که راه بر آن نیست الا از
یک طریق فریاد **بیت** حصین هزار است که بود
در آن ملک **بیت** سد قدرت حصین را استفتو
مای است **بیت** شقیقش نیز گویند ازین متیج است و اینجا

که نمک بلب رود و نیل غایب می نمایند و بچهای او زنده
 در آب می افتد نمک می شود و آنچه در ریگ می ماند متعقیرست
 و وی هم در آب و هم خشک و از زیرت و وی نیز زنده بود
 و صاحب جامع گوید که قفس و کشته در جلد زمستان بود
 و در شست سیر از آب پزدن می آید و روی بر جای
 می ماند و مسیله بهر رسد و چیدش کند و متعقیر باو کند
 و کشید و در نمک از این بود از زرد و سیاه و خند و بهر
 و پوست و می انیس بود و گویند ز آن و تعقیب دارد
 و مایه آن دو فرج و موی که متعقیری دیدم که زنده
 و تعقیب وی سرش و شاخ بود اما بن آدمی بود و آن
 ضعیف دارد مانند ضعیف خویش و بعد از ضعیف خویش و هم
 موضع آن بود که خویش دارد و مایه وی پیچیده در دل
 دفن کند و بجزارت آفتاب تمام شود و بچه بیرون آید
 غذای وی در آب مایه بود و گویند که چون متعقیر است

عنبری

عنبری از آن می آید را بزرگ و بعد از آن آب طلب کند اگر آب
 یافت در آب رود اگر نه بشسته و در بولی خود غلط است
 ببرد و متعقیر سالم ماند و اگر صفا پیش بازوی هر کس
 یا در بولی خود غلطید متعقیر بر قفا افتد و ببرد و صفا و سالم
 و گویند متعقیر و بپزند و ستانی می باشد
 و در قلم و گویند در بلاد حبشه تیری باشد
 اما این نوعها مشهور نیست من اخبار
 بهی نیست که بجز کام و زار و شب
 چه کسین بود و شب و شب و شب
 متعقیر ببرد و کافور و مایه و متعقیر
 عصر ببرد و لاله و مایه و متعقیر
 در میان کمال و مایه و متعقیر
 و مایه و متعقیر

بر آنکه آب در آنکه عکس شود در آب سر از زیر غایت
 که خطوط شعاعی از چشم هر دو نقطه سطح آب میرسد و از
 همچنان وضع که از چشم رایی خارج شده و سطح آب
 بشیر منعکس شود و آنچه بر اس بشیر منعکس شود از وضعیت
 از سطح آب که برای اوست و آنچه منعکس که تحت راس
 شود و مافوق باقی او منعکس شود و یک نقطه بعد از نقطه
 آتش اولی و همچنین تا به نقطه پایین شجره آتش اولی
 نمیکند زیرا که عادت او است که بخط شعاعی مستقیم آتش را
 می بیند پس ضالی میکند که خط که بر اس بشیر منعکس شده و از
 اطولت در آب به سمت خط خارج شعاعی از نظر در آن
 کرده پس سر شجره در آب پدید آید چنانکه در این آیه و بانی

